

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 1

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Η ΝΕΟΝΥΜΦΟΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ

Κατ' εὐτυχὴν σύμπτωσιν, ἡ πρώτη εἰκὼν ἡ δημοσιευομένη εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο φύλλον τῆς «Ἑλλάδος» ἀνήκει εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὴν Πριγκήπισσαν Μαρίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ κλίσεως, ἀπὸ ἀνατροφῆς καὶ ἀπὸ χαρακτῆρος αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴν στοργὴν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ὡραίας τέχνας. Διὰ τοῦτο ἡ «Ἑλλὰς» δημοσιεύει μὲ ἰδιαίτερον εὐχυσμένην πρώτην τὴν εἰκόνα τῆς, ὅχι μόνον ὡς ἐθνοφιλοῦς Νύμφης, ἀλλὰ καὶ ὡς μεγάλῃς φίλης τῶν γραμμάτων.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Α. ΕΞΑΜΗΝΙΑ
1907

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζογιά
ΗΜΕΡΑ 16-8-89
ΕΠΙΣΤ. 58016

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού	Δραχ.	8
Εξωτερικού	Φρ. χρ.	12
Ρωσίας	Ρούβλια	5
Αμερικής	Δολάρια	3

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ, οί εγγραφεύς, διὰ τῶν ἀγγελίων, θὰ ὑπολογίσουν τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ τιμολόγιον τῶν ἀγγελίων τούτων, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐνεγράφησαν. Ἐπίσης οἱ προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν.

ΟΣΟΙ ΤΥΧΟΝ

λάβουν τὸ πρῶτον τοῦτο φύλλον, χωρὶς νὰ ἔχουν ἐγγραφῇ εἰς τοὺς συνδρομητὰς παρακαλοῦνται νὰ μᾶς τὸ ἐπιστρέψουν, ἐκτὸς ἐὰν ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ λαμβάνουν ὡς συνδρομητὰ.

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ὁρίσθη, ὡς ἀνωτέρω, διότι οἱ συνδρομητὰ θὰ ἔχουν ἰδιαίτερα προνόμια, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἔχουν οἱ ἄλλοι ἀγορασταὶ τοῦ φύλλου.

Η ΣΑΥΤΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ οἱ ποιητικὸι Γάμοι ἔγιναν καὶ ἐπληρώθησαν εἰς τὸ status quo τὰ βεγαλικά φῶτα ὁρῶνται αἱ γυρλάνται τῆς δόξης Σταθίον μαρτυροῦνται καὶ αἱ τριζοῦροι σημάδια καταβιβάζονται ἀπὸ τοὺς δηγλοὺς κοιντοὺς των. Μαζὶ μὲ τὰς ἐορτὰς ἐτελείωσε καὶ ἡ δημοσιογραφικὴ ἀπεργία. Τὸ περιεργον ὅμως εἶναι ὅτι παρ' ὅλην τὴν σιγὴν τῶν ἐφημερίδων, ὁ κόσμος ἐξεχόθη ἀδόξως κατὰ τὴν ὑποδοχὴν καὶ τοὺς γάμους εἰς τὰς δόδας ὁ κ. Λάσκαρης παρακληθεὶς νὰ ξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα, εἶπεν: — Ἡ σιγὴ... κόσμον φέρει.

ΚΑΘ' Α ἐγένετο ἡ Κυβέρνησις ἐνόμιζε πάλιν καλὸν νὰ ἀνταμείβῃ ἐκατὸν χιλιάδας Ἑλλήνων διὰ τὰς καλὰς των πρὸς τὴν πατρίδα διηγήσεις. Θὰ δοθὴν λοιπὸν, ἐπ' ἐνκαίριον τῶν γάμων, παράσημα ἐκατὸν, ἐπ' ἐνκαίριον τῆς φωταγωγίσεως τοῦ Παρθενῶνος, παράσημα δώδεκα, ἐπ' ἐνκαίριον τοῦ ὁράου καροῦ, παράσημα τριάντα πέντε, καὶ ἄνευ οὐδεμίαν ἐνκαίριον παράσημα χίλια. Συνιστῶμεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἂν κόψῃ καὶ ἀναμνηστικὰ μετάλλια, νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν Τροχιόδρομον τὴν παραγγέλιαν, διότι εἶνε τοῦ κύκλου τῶν ἐργασιῶν των.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ἐδύσαν πάλιν ἐνκαίριον νὰ πλουτήσουν τὴν ἱστορίαν των μὲ ἓνα ἄλλον ἐνδοξον ἄνδρα ὡς γνωστὸν δὲν ὑπάρχει στρατηγὸς, ἐπιστήμιον, ἀρχαιολόγος, ἢ μεγαλέμπορος, ἐδωροπαῖος ἢ ἀρκακὸς ἢ ἰατρός, ποῦ νὰ μὴ ἔχῃ τὸν Ταγθεὶον πατριδα, νὰ μὴ ἀντεγράψῃ εἰς τὴν δημ. σχολὴν Σηκομανδρόπουλον, καὶ νὰ μὴ ἦται τὸν πρῶτον των καφενεῶν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Ὑφαιας Ἑλλάδος. Τώρα λοιπὸν ἔγνω πολίτης Ἕλλην καὶ ὁ Ναπολέων καὶ ἐνεγράφη ὁριστικῶς εἰς τὸν ἐκλογικὸν κατάλογον τοῦ δήμου Πειραιῶς, ὡς ἔχον τὰ νόμιμα προσόντα, ἀφοῦ ἀπέθανε πρὸ ἐνὸς αἰῶνος.

ΧΘΕΣ εἰς τὸν Πειραιᾶ, εἰς τὸ ἐκεῖ ὁμοῦν Ἀδριατικὸν θωρηκτὸν ἐδίδετο γεύμα εἰς τιμὴν τῶν Ὑψηλῶν Νεοσύρων τὸ πλοῖον ἦτο φωταγωγημένον καὶ εἰς τὸν ἰσὺν διεγρόσαντο λάμποντα τὰ στοιχεῖα Γ. καὶ Μ. Ἐνας μαλλιαρὸς καὶ ἓνας ὑπαδὸς τῆς καθαρηνούσης ἐθεάθησαν εἰς τὴν παραλίαν ὁ ἓνας εἶπε:

— Βλέπεις; Γ. καὶ Μ. δηλαδὴ Γεῦμα Μαλλιαρῶν. Νὰ λοιπὸν ποῦ ὑπάρχουν καὶ μαλλιαροὶ εἰς τὴν Ἀδυσίαν.

— Τί λὲς ἀδελφέ, αὐτοὶ εἶναι τῆς καθαρηνούσης τὸ Γ. Μ. λέει Γεώργιος Μιστριώτης.

ΑΠΟ ἐσπερῶν ἐφημερίδα ἀντιγράφουμιν προχθεσινὴν εἰδήσιν. «Πλὴν τῆς ἀνωτέρω ληξιαρχικῆς πράξεως ἐγένετο τὴν παραμονὴν τῶν Γάμων, Β. Διάταγμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Α.Μ. ἐγκρίνει τοὺς γάμους τοῦ Υἱοῦ Του μετὰ τῆς ποιητικῆς Μαρίας. Τὸ Διάταγμα τοῦτο προσυπογράφουμιν ὑπὸ τοῦ ἐκαστοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης κατατίθεται εἰς τὸ Ὑπουργεῖον κ. τ. λ.»

Ἦγουν καθὼς λέγει ἡ παροιμία «πάρε με σὺ γάμο σου νὰ σοὶ εἰπῶ καὶ τοῦ χρόνου!» διότι αὐτὸ θὰ εἴπῃ τὸ ἐκάστοτε.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ φωταγωγίσις τῆς Ἀκροπόλεως ἐγένετο φωνὰς διαμαρτυρίας ἀπὸ τὸν τύπον τὰ μάρμαρα φθίζονται ὁ ἱερός βράχος δὲν ἀντέχει εἰς τὴν βανδαλικὴν τελετὴν τῶν βαρελίων καὶ τῶν ρονκετῶν αὐτὸ ὅμως δὲν ἐνδιαφέρει τοὺς ἀρμόδιους. «Ὅταν ἡ Ἑλλάς ἔχει λόγους νὰ ἐορτάσῃ, πρέπει νὰ ἐορτάσῃ, μαζὶ τῆς καὶ ἡ Ἀκρόπολις.» Ἀν ὅμως αἱ ἀρχαὶ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ φωταγογήσουν κατὰ παλαιὸν, διατὶ δὲν φωταγογήσουν τὰς ἰδέας τοῦ Φουρνέ, ἢ τὰ φράκα μερικῶν προσκεκλημένων εἰς τοὺς προχθεσινούς γάμους.

ΠΩΣ ἐφάνησαν τὸσον ἀνέκονοι οἱ ἀδελκοὶ κατὰ τὸ τελευτῶν ἐπεισόδιον;

— Μὰ αὐτοὺς τοὺς ἔχει ἡ ἀδελφὴ καὶ ὁ Ἀναξ καὶ εἶσι ἀδελκοὶ καὶ ἀνάξιοι.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ" ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ

Ἡ ἐφεταμὴ πρώτη τοῦ «Φάουστ» εἰς τὸ Βασιλικὸν προσεβλήθησαν σαρκοὶν πρωτοφανή. 1800 δραχμὰς εἰσέπραξε τὸ θέατρον, μολοντὶ ἡλίκτωσαν πολὺ τὰς εἰσπράξεις τὰ φριχτικὰ εἰσιτήρια, διότι προσήλθε μὲν πλῆθος φριχτῶν. Ἡ τοιαύτη ἐπιτυχία φανερώσκει, ὅτι μόνον τὸ κοινὸν κανονίζει τὸ εἶδος καὶ τὸ ποῖον τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ καίονται. Εὐτυχῶς τὸ Βασιλικὸν ἔχει μέγαν πλοῦτον σκηνοκτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει τὴν παράστασιν ἔργων θεαματικῶν συγχρόνως καὶ φιλολογικῶν, ὅπως εἶνε τὸ «Ονειρον» τὸ «Χεμιονάτικο παρμιῦθι», αἱ ἄλλοτε δόξαι τοῦ θεάτρου τούτου.

Ἡ προχθεσινὴ ἐκτέλεσις ὑπῆρξε πολὺ καλὴ ἡ δὲ Κοτοπούλη, ἡ μοναδικὴ Μαργαρίτα διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον, καὶ ὁ κ. Φύρστ, ὡς Φάουστ τέλειος, ἐπίσης ὁ κ. Ζάβος ὡς Μερστροφέλης. Ἡ κ. Φύρστ ἐσκάρπισε πάλιν ἄβυσσον θυμῶν καὶ γέλωτα, ὡς Μάρθα, μὲ τοὺς ἀμμήτους γεροντικούς ἀκκιμούς της καὶ τὰς ἐρωτοτροπίας της. Ὁ κ. Ροζάν τὸ πρῶτον ὑποβύθη τὸ πρῶτον των Βαλεντίνου ὑπεβύθη μὲ δύναμιν καὶ πάθος τὸν μικρὸν μὲν ἀλλὰ τὸσον γοργὸν καὶ δυσχερὲς ῥόλον του. Ὑπόσχεται πλεονέκτημα διὰ τὸ μέλλον. Καὶ οἱ λοιποὶ ἐκτελεστοὶ ἐκράτησαν ἀψόγως τὸ μέρος των. Τὸ ἔργον ἐπανεληφθή.

ΕΥΑΓ—ΚΥΡ.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν πρώτην συνουσίαν τοῦ Ὁδείου ἔκαμε τὴν ἐπίσημόν του παρουσίαν καὶ ὁ νέος διευθυντὴς τῆς δρχήστρας, ὅστις διεδέχθη τὸν κ. Σουαζί.

Τοῦ νέου τούτου διδασκάλου, διευθυντὸς τὴν ἐκτέλεσιν, ἐθανυμῶσθαι παρ' ὅλων τῶν ἐπιτακτικῶν καὶ αὐστηρὸν γεμναικὸν ὕψος.

Ἄλλ' ἡ πρώτη αὐτῇ τοῦ Ὁδείου μᾶς ἀπεκάλυψε κενὰ πρώτης τάξεως καλλιτεχνικὸν ταλάντο—τὴν λιλιπουτεῖαν Ἀδα Ἀδηνά Ζίφου, ἡ ὁποία μὲ πεσιθῆσιν ἀνεγνωρισμένης καλλιτεχνίδος ἐξετέλεσε μὲ ἀκρίβειαν καὶ τέχνην καὶ αἰσθημα τὴν «Παράδοσιν» τοῦ Βενιάμιν καὶ τὴν «Ἀβανέζαν» τοῦ Σαραζάτι, καταχειροκροτηθεῖσα.

Η «ΧΙΜΑΙΡΑ» ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ

Μία ἐξόχως καλλιτεχνικὴ κένδιαφέρουσα παράστασις τῆς «Χιμαίρας» τοῦ κ. Ἀχιλλέως Νέη προετοιμάζεται κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν των πολλὰ τῶν Κυριῶν τῆς ἀνωτάτης κοινωνίας μας τάξεως, αἰτινες, παρὰθερίζουσαι κατὰ τὴν παρελθούσαν θεατρικὴν περιόδον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, δὲν παρευρέθησαν εἰς καμμίαν τὸν παραστάσεων τῆς τριλογίας αὐτῆς τοῦ ποιητοῦ τῶν «Ἀτθιδῶν», τοῦ τῶσον ἐξυμνήσαντος τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χάριν των.

Τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου ἀνέλαβον ἐπίσης εὐγενεῖς ἐρασιτέχναι κεραισιτέχνιδες, θαναμαζόμεναι μέχρι τῆς σήμερον ἀπὸ τοῦς ἐκλεκτοῦς μόνον προσκεκλημένους τῶν ἀριστοκρατικῶν αἰθουσῶν τῆς πρωτεύουσας, τῶν ὁποῖων ὁ ὥραιος καὶ μυροβόλος κόσμος θὰ συγκεντρωθῇ ὅλος κατὰ τὴν ἐσπεραν ἐκείνην εἰς τὸ Δημοτικόν.

ΘΙΑΣΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Προχθὲς ἤρτισε καὶ ὁ νεοσύστατος θίασος τοῦ κ. Οἰκονομοῦ, πρῶτον διευθυντοῦ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ, τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ Δημοτικόν, προσφωνῶν. Ἐδοκε τὸν «Χαμένο πατέρα», κομωδίαν ἀγγλικήν, καὶ τὰς «Ἀλωσίδας», πολιτικοκοινωνικὸν δράμα τοῦ κ. Ταγκοπούλου. Κατὰ τὴν καλλιτεχνικωτάτην διδασκαλίαν, τοῦ δευτέρου διεκρίθη, πρωτίστως, ἡ διὰ πρώτην φοράν ἐμφανισθεῖσα ἀπὸ σκηνῆς Δις Καίτη Βάββα.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἀρροιοῦται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν τέχνην του, ἐὰν ἔχῃ μεγαλοφυΐαν, ὑπεραίρεται ὡς τι θαῦμα, ἐὰν δὲν ἔχῃ τοιαύτην, μία ἐπιμονὴ ἐντριβὴ εἰς τὸν κλάδον των, τὸν ὅπου ἀρετικῶς ὑπεράνω τῆς μετριότητος. Diderot

Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Εἰς τὸ Κουρεῖον Γ. Ἀντωνιάδου Πανεπιστημίου 55 διὰ εὐρετε τὴν τελευταίαν ἀπολύμανσιν ὅλων τῶν ἐργαλείων διὰ τῆς καύσεως.

Αἱ κυρία καὶ δεσποινίδες νὰ παύσωνται πλὴν ἀνησυχοῦσαι διὰ τὴν πῶσιν ἢ τὴν λεύκανσιν τῆς κόμης, τὴν ψαλίδα τῶν τριχῶν καὶ τὴν πιτιρίδα, διότι εὐρέθη τὸ φάρμακον τῆς Anna Gsillay's τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς συγχρόνως αἰξάνει τὴν κόμην προσδίδον εἰς αὐτὴν μεταξόδιον στιλπνότητα καὶ λευκότητα.

Πωλεῖται μόνον εἰς τὸ Μυροπολεῖον Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ Πανεπιστημίου 55.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΟΤΑ ΗΘ

Τί κρίμα! Νὰ ἔχῃ μαύρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά, νὰ ἦνε λευκότερα ἀπὸ τὸ γάλα καὶ γλυκύτερα τῆς ὥρου σταφυλῆς, νὰ ἀποστάξῃ μέλι ὅταν ὀμλῇ, νὰ ἀποπνέῃ ἄρωμα ὅταν ἀναστενάξῃ, νὰ σκορπίσῃ ῥόδα ὅταν μερίζῃ, νὰ ἔχῃ ἡλικίαν 18 ἐτῶν, νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ χαρίσματα μιᾶς καλλονῆς μεθυστικῆς καὶ μόνον καρδίαν νὰ μὴν ἔχῃ.

Τί κρίμα! Ὅλοι τὸ ἔλεγαν, τὸ παράπονον αὐτὸ εἰς τὴν παλαιὰν Βεθούλην, τὴν πόλιν τὴν εὐλογημένην, τὴν ὁποίαν ἐμακάριζαν οἱ κάτοικοι τῆς ἄλλης Ἰουδαίας, καὶ ἐζηλοῦσιν, διότι μόνον ἡ Βεθούλη εἶχε τὸν θρασυρὸν αὐτὸν, τὴν Ἰουδῆ.

Πολυμῆστοι ἀνδρεῖς καὶ πλούσιοι ποιμένες, καὶ πολυτίμητοι ἀγρόται καὶ ἔμποροι βαθύπλουτοι, κυλιόμενοι εἰς τὸν χρυσόν, καὶ νέοι κατάρχοι μὲ πολυτίμους λίθους καὶ εὐπατρίδας ἰσχυροὶ, διαθέτοντες χώρας καὶ δούλους, καὶ ἀρχητοὶ λαῶν, ἐξήτησαν τὴν Ἰουδῆ εἰς γάμον.

Ὅλοι υπέβαλλον τὴν πρότασιν εἰς τὸν πατέρα της, τὸν σεβαστὸν διὰ τὴν ἀρετὴν του Μανασῆ, τὸν ἀρχοντα τῆς πόλεως.

Ἄλλὰ ὁ ἄρχων τῆς Βεθούλης εἶδεν τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν:

- Ἡ κόρη μου δὲν θέλει γάμον.
- Θὰ μείνῃ ἄρχος καὶ τὸν Μανασῆ ἡ κόρη; ἡρώτων ἐκεῖνος μὲ ἀπορίαν καὶ μὲ ἀνανάκτησιν.
- Θὰ μείνῃ ἔως ὅτου ἀγαπήσῃ.
- Κατηγγήγησαν λοιπὸν οἱ παλαιοὶ μας νόμοι;
- Ποῖοι νόμοι;
- Οἱ ἐρῶντες ὅτι ὁ γάμος τῆς θυγατρὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πατέρα.
- Ἡ ἐρώτησίς σου μὲ στενοχωρεῖ.
- Διότι δὲν εὐρίσκεις τὴν ἀπάντησιν.
- Τὴν ἔχω μόνον καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ. Ἡ σύζυγός μου ἀπέθανε, ἔκταν δὲν ἔχω ἄλλα... Ὅλη μου ἡ ἀγάπη καταστάλαξεν εἰς τὴν Ἰουδῆ. Ἄς κάμῃ, ὅτι θέλει.

Τοῦλάχιστον ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ! Καὶ οἱ πολυμῆστοι καὶ οἱ ποιμένες καὶ οἱ κτηματῆαι καὶ οἱ ἔμποροι καὶ οἱ φιλῆται τῶν ναῶν καὶ οἱ κληρονομοὶ καὶ οἱ σοφοὶ μελετήται καὶ οἱ εὐπατρίδαι προσεβλήσαν ν' ἀγαπήθουν ἀπὸ τὴν κόρην τῆς Βεθούλης, ἡ ὁποία εἶχε τὰ μαύρα μάτια καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

Ἄλλὰ ἡ Ἰουδῆ δὲν ἤδυντο νὰ ἀγαπήσῃ. — Καὶ διὰ τοῦτο ἔλεγαν οἱ κάτοικοι τῆς παλαιᾶς Βεθούλης, ὅτι ὅλα τὰ ἔχει ἡ ὀνειρώδης Ἰουδῆ καὶ μόνον καρδίαν δὲν ἔχει.

Ὁ ἄρχων Μανασῆ δὲν ἐλπιετο δι' αὐτὸ. — Περισσότερον θὰ ἐλυποῦν, ἔλεγεν συχνά, ἐὰν ἡγάπα. Ὅσοι πληροῦσαι κανεὶς πρὸς τὴν ἀγάπην, τὸσον ἀπομακρύνεται τῆς εὐτυχίας.

Ἡ Ἰουδῆ ἦτο ἀμέριμος καὶ ἡκούε μὲ ἀπάθειαν τοὺς θαυμαστὰς τοῦ καλλύου της, νὰ περιγράφουν πρὸς αὐτὴν τὸ πάθος των.

Τίποτε δὲν τὴν συνεκίνη, ἐνθ' ὅλοι οἱ ἄλλοι συνεκινούσαντο εἰς τὴν θέαν της.

Ἐν τούτοις, τὸ παράπονον τῶν ἐραστῶν δὲν ἔφθανε ποτὲ μέχρις ὀργῆς οὐδ' ἡ συμπάθειά των μέχρι μίσους.

Τὴν ἡγάπον ὅλοι, καίτοι αὐτὴ δὲν ἡγάπα κανένα.

Καὶ θυσίας ἀκόμη ἐὰν ἐξήτης παρ' αὐτῶν, θὰ τὰς προσέφεραν προθύμως, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐξήτης τίποτα.

Ἐξήρχετο μὲ τὰς θεραπευτικὰς της, εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ ἐγέλα μὲ τὸν φόβον τῶν πενητῶν, τὰ ὅποια ἀπεμακρύνοντο εἰς τὴν προσέγγισίν της, καὶ ἐκάλυθον ὑπὸ τὰ σκιερὰ δένδρα, φυθριζούσα πολὺλα εἰς μουσικὴν πρωτόκοκτον ἄσματα νέα, τὰ ὁποῖα κανεὶς πρωτίστως δὲν εἶχε φάσει, κανεὶς δὲν εἶχεν ἀκούσει.

Κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας, αἱ ἀκούοντο γυναικες τῆς ἐκλήθητο καὶ ἦκουσαν σιωπηλαί, τὰ πηνὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ἔπασαν τὰ κλαδύματα, καὶ τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔμεναν ἀσάλευτα, ὡς ἐὰν ἦ.

γοητεία τῆς φωνῆς τῆς ἐπέβαλλε τὸν σεβασμὸν εἰς ἔμφυχα καὶ ἄφυχα.

Ἐν ἀπόγνωμα θερμῶν τοῦ Μαῦρου ἡ Ἰουδῆ εἶχε κατέλθει εἰς τὸν κήπον της. Μόνη, ἐν μέσῳ τῆς πρασίνης βλαστήσεως καὶ τῆς ἀνθήσεως τῆς πολυχρόμου, ἐκάθισεν εἰς τὸ λίθινον ἐξώλιον, ὅπου ἐκάλυθον συνήθως, καὶ σιγὰ, χωρὶς ν' ἀκούσεται ἀπὸ τοῦ ἀνακτόρου της, ἤρχισεν νὰ φυθριζέτῃ τὸ προσφιλέστατον τραγούδι της, τὸ ὁποῖον κανεὶς πρωτίστως δὲν ἔφαλε, κανεὶς δὲν ἤκουσε:

Ὁ κόσμος μὲ νομίζει ἀκαρῆν ἀλλὰ δὲν εἶμαι. Ἀγαπᾶ τὸν ἀγνωστὸν ὄρατον, τὸν ὁποῖον βάφει ἐλαφρὰ ὁ ἥλιος, ποῦ ἔχει μαύρα τὰ μαλλιά καὶ γαλανὰ τὰ μάτια. Ποιὲ μου δὲν τὸν εἶδα, ἀλλὰ τὸν φαντάζομαι. Αὐτὸς θὰ μ' ἐννοήσῃ μόνον, αὐτὸς θ' μ' ἀγαπήσῃ ἀληθινά. Κι' ἐγὼ αὐτὸν θὰ ἀγαπήσω μόνον.

Τὸ ἄσπ' της, μὲ τὴν μουσικὴν του τὴν παράδοξον, ἔφεραν εἰς τὰ ἄνθη φρικασμοὺς καὶ ἐσταμάτησε τὴν αὔραν καὶ ὅλα τὰ ἔντομα τοῦ κήπου καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς των κρύπτας, τὰς σαύρας, καὶ τὰ ψυχρὰ ζῶδια, τὰ ὅποια ζοῦν ὑπὸ τὸ χῶμα καὶ δαγκάνουν διαρκῶς τὴν γῆν, ἡ ὁποία τὰ ἐγέννησεν.

Ὅλα ἔμεναν γοητευμένα εἰς ἀπόστασιν καὶ ἡμῖν ἐκλείαν τοὺς ἡλιόφους ὀφθαλμούς των, ἀκούοντα τὴν φωνὴν τῆς Ἰουδῆ.

Ἄλλ' ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἔκαψε, καὶ αἱ βλαστήσεις ἔχυναν τὸ βάλοιον εἰς κύματα, καὶ ὅταν τὸ ἄσμα ἐτελείετο, βαρεῖα νόκνη κατέλαβε τὴν κόρην καὶ ὁ ὕπνος ἔπασεν εἰς τὴν χρυσὴν της κεφαλὴν καὶ τῆς ἐξέλασε τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τοὺς ἡνόκασεν νὰ κλείσουν.

Ἐπᾶντο εἰς τὸ λίθινον ἐξώλιον ἡ Ἰουδῆ ἀπεκοιμήθη.

Ὅλα γύρω ἐπερίμεναν, ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, νὰ συνεκινήτῃ τὸ ἐξωτικὸν τραγούδι της.

Ἄλλὰ ἡ Ἰουδῆ ἀπεκοιμήθη καὶ τὸ τραγούδι εἶχε πάψει.

Τότε οἱ ἀσπάλακες καὶ αἱ σαύραι ἐπανήλθαν εἰς τὰς ὑπογείους κρύπτας των.

Ἐπανήλθαν ὅλα, πλὴν ἐνὸς ἑρπετοῦ μικροῦ, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρησε πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ἄσπ' της, ὀδηγούμενον ἀπὸ κάποιον Σατανᾶν, ἡ ἀπὸ κάποιον Μοίραν, ἴσως καὶ ἀπὸ τὸν θεόν τὸν ἴδιον.

Τὸ ἑρπετόν ἀνῆλθε βραδέως τὸ ἐξώλιον καὶ ὅταν ἐβῆσεν εἰς τὸν γυμνὸν λευκὸν βραχίονα τῆς Ἰουδῆ, ἐσταμάτησεν ὀλίγον, προστρέψων τὴν ψυχρὴν κοιλίαν του ἐπὶ τοῦ γαλακτέχρου δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς τῆς ὑποπύρου καὶ ὕψους τὴν κεφαλὴν του, μὲ τοὺς ἡμικλειστοὺς ὀφθαλμούς.

Ἰσως νὰ ἦθελε νὰ τὴν ἀρπύνησῃ διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν συνεχέαν τῆς μελωδίας της.

Ἰσως νὰ ἦθελε τὸν θάνατόν της.

Ἐβύθισε τὸ μικροσκοπικὸν του ῥύγχος, τὸ ἀποστάξον δηλητήριον, εἰς τὸ λευκὸν τῆς δέρμα καὶ τὴν ἐθάλασσε μέχρις ὀδύνης.

Ἐκείνη ἐρρήξεν κραυγὴν μεγάλην καὶ ἀνορθώθη ἐντρομος καὶ ἀπεπνέσας τὸν ἄνισον καὶ ἐσπασε βρομῶν, πρὸς τὸν πατέρα της.

— Θεέ μου! εἶπεν ὁ γέρον Μανασῆς, βλέπων τῆς Ἰουδῆ τὸ τραῦμα.

Ἐρμήσαν ἐπᾶν της, τὴν συνέλαβαν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τὴν ἔφθει, ὅπως ἐφύλησεν ἄλλοτε τὴν συζυγὴν του, καὶ ἡ νιγνὴν ἀπέθνησκεν.

Οἱ δούλοι, αἱ γυναῖκες καὶ οἱ δορυφόροι προσέτρεξαν εἰς τὰς κραυγὰς της.

— Δὲν βλέπετε; ἐφώνασεν ἐκεῖνος... θὰ ἀποθάνῃ μετ' ὀλίγον.

Πράγματι τὸ

— Αὐθέντα, εἶπε μὲ ὄλην του τὴν ἀφοσίωσιν, ἡμπορεῖ ἡ μάγισσα νὰ μᾶς πληροφῶσιν πόσον θὰ ζήσῃ ἀκόμη ἡ κυρία μου;
— Ἡ μάγισσα ἀνέκρινεν·
— Ἐως οὗτο παρὰ τὸ ἡμερονύκτιον, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐτραυματίσθῃ, δύναται νὰ θεραπευθῇ.
— Τότε ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς.
— Ἀπῆλθον ὁ δοῦλος καὶ ἐξηφανίσθῃ ὡς λάμψις ἀστραπῆς.

Ποῦ μεταβαίνει ὁ Εὐφραῖμ καὶ διασκαλεῖται μὲ τοιοῦτον ὁρμόν τὰς ὁδοὺς τῆς τεθλιμμένης πόλεως; Οἱ κάτοικοι ἀνίσχουσι θέλοντες νὰ τὸν σταματήσουν καὶ τὸν ἐρωτοῦν ἀπὸ μακρὰν·
— Ἐσθῆθ ἡ κυρία σου;
— Ἄλλ' ὁ Εὐφραῖμ δὲν ἀπαντᾷ.
Κάμνει μόνον νεῦμα ταχὺ νὰ τοῦ ἀφήσουν ἐλευθεροῦν τὸν ὁρμόν, διότι δὲν ὑπάρχει καιρὸς ἀναβολῆς.
— Ποῦ μεταβαίνει τάχα ὁ Εὐφραῖμ; λέγουσιν ὅλοι ἀποροῦντες.

Διήλθε τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ τὰς πλατείας, ἐξήλθεν εἰς τοὺς ἀγρούς, διέτρεψεν αὐτοὺς, πατὼν τὰς κορυφὰς τῶν σπαρτῶν, ἀνῆλθεν εἰς ἕνα κατάφυτον λοφίον, κατήλθε τὴν ἄλλην του πλευρὰν, διέτρεξε νῆαν κοιλὰδα, νέους λόφους καὶ ἐφῆσας, πρὸς τὸ ἐσπέρας, πρὶν δύσῃ ἀκόμη ὁ ἥλιος, ἀνωθὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ.
Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας, ὑπῆρχε μία ἀνθρωποειδὴς καλύβη, περιτοιχοῦμένη ἀπὸ ἀκμαῖον καλαμῶνα.

Καὶ πρὸ τῆς θύρας τῆς καλύβης ἐκάθητο ἐξηπλωμένος εἰς νειάδας.
— Χάν!... ἐφώνησεν ὁ Εὐφραῖμ ἀπὸ μακρὰν.
— Ὁ ἐξηπλωμένος ἀνθρώπος ἡγέρθη ὀλίγον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.
— Ὁ Εὐφραῖμ ἐδῶ; ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτόν.
Καὶ ἐτινάχθη ὀρθός.

Ὁ Χάν ἦτο γνωστός εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Γεννησαρέτ.
Μάλιστα εἶχεν ὑπερβῆ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ηλικίας του.
Οὔτε πατέρα ἐγνώρισε ποτὲ οὔτε μητέρα.
Πολλοὶ ἐπίστευον ἐπὶ ἐξῆλθε κάποιαν νύκτα ἀπὸ τῆς λίμνης, ὡς καρπὸς ἀγνώστου γάμου καὶ ἄλλοι ἐθελοῦσιν ἐπὶ τὸν νῆος δορκάδος.
Οἱ τελευταῖοι ἐστῆριζαν τὴν πεποίθησιν αὐτῶν εἰς ἕν γεγονός καταφανές.

— Οὗτὸ ὁ Χάν ἦτο ὁ καλλίτερος κυνηγὸς τῆς Ἰουδαίας.
Ῥευσταλῆς, εὐκίνητος, ταχύς, κατάρθωνες νὰ φωνῇ τὰ ζῶα τῶν ἀγρῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ διαπνέσῃ διὰ μίαν ἐλαφρὴν περισσότερη βέλῃ τοῦ ἐνός.
— Ἀλλοίμονον εἰς τὸ θῆραμα, τὸ ὅποιον ἐπιπτεν εἰς τὴν ἀκτίαν του.
Τοιοῦτοτρόπος ἔξῃ ἀπὸ τὸ κυνήγιον καὶ ἀπὸ τοὺς ὁρμῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους ἐκαλλιέργει, πέριξ τῆς καλύβης του.
Ἐμνε διαρκῶς ἐκεῖ, παρὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Γεννησαρέτ, διότι, καθὼς ἐλεγεν, ἦτο πολὺ πτωχὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν πόλιν.
Αὐτὸ ἔλεγεν ὁ Χάν, ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο ἡ ἀλήθεια.

Ὁ Εὐφραῖμ, ὁ δοῦλος τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ, ἐγνώριζε καλὰ αὐτόν καὶ τὴν μυστηριώδη ἱστορίαν του.
Ὁ Χάν ἡγάπησε μίαν κόρην ἀγνωστον καὶ ἡ κόρη ἐκέλευε ἀπέθανε παρθένος, ἐκ τῆς πολλῆς ἀγάπης τῆς.
Τὴν ἔθαψε μόνος του εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ πλησίον τοῦ τάφου τῆς ἐπηλθε τὴν καλύβην του.
Θώρα πλὴν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ γυναῖκα ἄλλην, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη του εἶχε συγκεντρωθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς τοῦ χλοεροῦ.
Τὰ ἀνθὲ καὶ ἡ χλωρίς τοῦ τάφου τούτου ἐτρέφοντο ἀπὸ τὸ σῆμα τῆς παρθένου καὶ ἐνίστε ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ Χάν.
Ὁ Εὐφραῖμ ἐγνώριζεν ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Ἐτρεφεσὶν πολλὴ καὶ ἡ εἶς σου εἶνε ὠχρά, εἶπεν ὁ Χάν μὲ τὸν εἶδεν.
Ὁ Εὐφραῖμ ἔπεσε πρὸ τῆς καλύβης καὶ ἀσθμαίνων ἐκάμει νεῦμα πρὸς τὸν Χάν, νὰ περιμείνῃ ὀλίγον, ἕως οὗ συνέλθῃ.
Ὁ Χάν τοῦ ἔδωκε ποτὶν, προσερχόμενον ἐκ τοῦ χυμοῦ καρπῶν καὶ ἐπερίμενε.
— Θέλεις νὰ γίνῃς πλούσιος; εἶπεν ὁ Εὐφραῖμ μὲ τὸν συνῆλθεν.
Ὁ Χάν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐπερίμενε.
— Χίλια λεῦκα πρὸς τὰς θύρας καὶ ἐκ τῶν ἀκμῶν καμῆλους ἱσχυράς, χίλιας θημωνίας σίτου, χίλια χρυσὰ νομίσματα τοῦ βασιλέως Ἀράβων καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του.
— Διὰ; ἠρώτησεν ὁ Χάν.
Ὁ Εὐφραῖμ τοῦ διηγήθη τὸ συμβάν τῆς Ἰουδαίας.
Ὁ Χάν ἐσκέφθη, ἐπὶ τινος στιγμῆς, καὶ εἶπε·
— Θὰ τὰ ἐβρίσκα, δὲν ἐπρόκειτο νὰ σώσω τὴν ζωὴν μιάς ἄλλης γυναίκας.

— Παρὰ τὴν εἶς; δύνανται νὰ τὰ εὕρῃς καὶ διατάξεις;
— Μισῶ τὴν κόρην τοῦ αὐθέντου σου, εἶπεν ὁ Χάν μὲ ἀδιαφορίαν.
— Μισεῖς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος ὅλος ἀγαπᾷ;
— Ναί!
— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητον.
— Δὲν τὴν ἐγνώρισα ποτὲ καὶ ὅμως τὴν μισῶ.
Μισῶ τὴν Ἰουδαίαν, διότι, καθὼς λέγουσιν ὅλοι, δὲν ἔχει καρδίαν εἰς τὰ στήθη τῆς. Τὸ ἐνοσίε αὐτῆς; Κόρη χωρὶς καρδίαν, εἶνε κατὰ φρικτότερον ἀπὸ τὸ ἐρπετόν τοῦ ὁποῖον τὴν ἐδάγκασε.
— Καὶ ὅμως εἶνε καλὴ, εἶνε ὠραία.
— Ὁραία! Τόσῳ τὸ χειρότερον, διότι βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὸ κάλλος τῆς.
— Ἀγαπᾷ τὰ ἀνθὲ καὶ τὰ τραγοῦδαί μὲ μουσικὴν πρωτόκρουτον.
— Ἄς τὴν χαροῦν νὰ ἀνθῇ, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ἄς λείψῃ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀγαπήσῃ.
— Χάν... εἶσαι κακός.
— Εἰμαι.

— Δύνανται νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ τὸν ἀφήνεις ν' ἀποθάνῃ.
— Τὸν ἀφήνω.
— Ὁμολόγησέ, εἰς τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα... Ποῖαν ἀφορμὴν ἔχεις νὰ μισῇς τὴν Ἰουδαίαν;
— Αὐτὴν ποὺ εἶπα.
— Ὁρκίσου.
— Ὁ λόγος μου εἶνε καὶ ὁρκος πάντοτε.
— Ἐγὼ ἴδαν ὅτι τὴν γνωρίζεις.
— Ἔγχε.
— Πῶς ἀλλῶς ἡμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τόσον μίσος ἀγριῶν.

— Ταλαίπωρε Εὐφραῖμ, δὲν δύνασαι νὰ μ' ἐννοήσῃς.
— Ἀλλὰ τί ἄλλο προσπαθῶ;
— Κόρη ὠραία χωρὶς ἀγάπην εἶνε ἐχθρὸς χειρότερος ἀπὸ τοὺς ὄφεις καὶ τοὺς Ἀσσυρίους.
— Καὶ πῶς γνωρίζεις ἂν δὲν ἀγαπᾷ;
— Αὐτὸ ἀκούω.
— Καλέ μου Χάν, πῶς διζεις πίστιν εἰς τὰς φήμας τῶν κακῶν ἀνθρώπων;
— Ὅλοι τὸ λέγουσιν.

— Ἄλλ' εἶνε νέα, πολλὰ νέα καὶ ἴσως δὲν ἡγάπησεν ἀκόμη. Ἐκτός αὐτοῦ, τί οὐ ἀντιπαρέρχεται; Ὁ Χάν γίνῃ; πλούσιος, Ἀγαπήτῃ μου Χάν, σὲ ἐξορκίζω, μὴ βραδύνῃς, διότι ἡ καλὴ μου θέσπιννα θὰ ἀποθάνῃ.
— Μὴ ἐξορκίζεις;
— Ὁ Εὐφραῖμ ἡγέρθη καὶ σταθεὶς ἐνώπιόν του...
— Ναί, σὲ ἐξορκίζω, εἶπεν, εἰς τὴν παλαιὰν ἀγάπην σου.

— Εὐφραῖμ... ἐτραύλισεν ὁ Χάν, ὡς ἐκ ἐπὶ ἐπὶ.
— Σὲ ἐξορκίζω εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τάφον.
Ὁ Χάν ὠρῶσθον.
— Ἐρρίψε βέλεμά ταχὺ ἐπὶ τοῦ φίλου σου, καὶ μὴ δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ περισσώτερον τοὺς λόγους του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην του, ἤρπασε νὸ τῶσόν του καὶ ἀπὸ εἶπε·
— Στάσου ἐδῶ καὶ ἔρχομαι.
— Ἀνεχώρησε ταχύς, πηδῶν ὑπὲρ τοὺς φράκτας καὶ ὑπὲρ τὰ ρυάκια καὶ ἐξηφανίσθη ὡς οὐδὲν τῶν δένδρων.

Ἐπέστρεψεν, ἐντὸς ὀλίγου, φέρων τὴν περιστράν, μὲ τοὺς μαύρους κύκλους εἰς τοὺς δύο ὀφθαλμούς. Τὴν ἐπλήγυσεν ἐπιτήδεος εἰς τὴν πτέρυγα, διὰ νὰ τὴν συλλοβῇ ἔξω.
— Ὁ Χάν ἤρπασε τὸν εἶδεν.
Ὁ Χάν ἀφῆκεν εἰς τὰς χεῖράς του τὴν περιστράν καὶ ἐπληγίσε τὸν τάφον.
Ἐκῶθεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐμεινεν ἐπὶ τινος στιγμῆς προσηλωμένος, παρατηρῶν τὴν βλάστησιν, ἡ ὅποια ἐτρέφετο ἀπὸ τὸ σῆμα τῆς νεκρᾶς παρθένου.
Κατόπιν ἀπέσπασε τὰ φύλλα ἐνός φυτοῦ ἐξωτικῶν, τοῦ φυτοῦ ἐκεῖνου, τὸ ὅποιον ἐξῆλθεν ἡ μάγισσα.
Ἐνόμειεν ὅτι ἀποσπᾷ τὰ σπλάγχνα τῆς ἀγάπης του.

— Μήπως ἐπὶ νύκτας; ἠρώτησεν ἀμέσως κύφας ἐπὶ τοῦ τάφου.
Ἦς οἶδε τί ἀπάντησεν ὁ τάφος τῆς παρθένου, μὲ τὴν σωπὴν του, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἑραστοῦ!

— Ἐμπρός!... εἶπε μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν Εὐφραῖμ.
Καὶ ἀνεχώρησαν μαζὶ ἀποκοιμίζοντες τὴν σωτηρίαν τῆς ὠραίας Ἰουδαίας.

— Ὅλην τὴν νύκτα ἔμειναν ἀγρυπνοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Βαβυλῆς ἀναμένοτες τὸν θάνατον τῆς κόρης. Εἰς τὰς ἡμέρας ἐπῆλθεν φονικὰς καὶ συνεζήτουν διὰ τὰ μέλλοντα νὰ γίνοντο.
Ὁ ἀρχὼν Μανασῆ δὲν θὰ ὑπέφερε τὸν θάνατον τῆς κόρης του.
Θὰ τὴν συνώδευεν ἀσφαλῶς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ.
— Δὲν ἡμπορεῖ λοιπὸν νὰ γίνῃ κανεὶς πλούσιος;
— Ἐλεγαν ἄλλοι προσπαθοῦντες νὰ κεντήσουν τὴν φιλοκέρδειαν τοῦ πλῆθους.

Πολλοὶ ὄνειροπόλουν τὸν ὑποσχθέντα πλοῦτον, ἀλλὰ ποῖος ἠδύνατο νὰ εὕρῃ νὰ ζητηθέντα φάρμακα;
Διεδόθη ὅτι ὁ Εὐφραῖμ, ὁ δοῦλος τοῦ παλατιοῦ, ἐφυγεν ἐνωρίς εἰς τόπον ἀγνωστον.
— Αὐτὸ ἔλειπεν, ἔλεγαν σχολιάζοντες τὸ γεγονός, νὰ γίνῃ ἥρωας καὶ ὁ ἀγαθὸς Εὐφραῖμ!
Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἡ μεσημέρια ἐπληρώσατο.
— Θεέ μου!... συμπληροῦται μετ' ὀλίγον τὸ ἡμερονύκτιον!...
Εἶπεν ὁ γέρον Μανασῆς καὶ ἀνίσχυρος νὰ ὑποφέρῃ πλὴν τὸν βαρὺν του πόνον, ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ μιάς ἐδρας.
— Ἀλλοίμονον... θὰ ἀποθάνῃ!... εἶπεν ἡ μάγισσα ὡσεὶ χρησιμοδοτοῦσα.
— Θὰ ἀποθάνῃ!... ἐπιθύρισε οἱ εὐπατρίδας, οἱ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων.
— Θὰ ἀποθάνῃ!... ὠλόλυξε τὸ πλῆθος τὸ ἐκτὸς αὐτοῦ.
— Θὰ ἀποθάνῃ!... ἐπανέλαθεν ὁλόκληρος ἡ πόλις.

— Τόπον... τόπον...
Ἦκουσθ μία κραυγὴ εἰς μίαν πλατεῖαν, ὅπου ἦτο συγκέντρωσις πυκνὴ.
Τὰ πλῆθος παρεμύρισε.
Καθ' ἑαυτοὺς ἐνεφανίσθη ὁ Εὐφραῖμ, σπεύδων ὁρμαίως εἰς τὸν ἀνάκτορον τοῦ ἀρχόντος.
Ὁπισθεν αὐτοῦ εἰς νεανίας, κατὰ κρατῶν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν ἡκολούθει.
Ἦτο ὠραίος καὶ παρὰ ὄψος.
Οἱ κάτοικοι τῆς Βαβυλῆς, ἔβλεπαν διὰ πρώτην φοράν, τὸν Χάν.
Εἰς αὐτῶν τὸν ἀνεγνώρισαν.
— Εἶνε ὁ Χάν, ἐκράυγασεν, ὁ κυνηγὸς ὁ μέγας κυνηγός.
— Ὁ Χάν!... ἐπανέλαθε τὸ πλῆθος, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τίνος πρόκειται.

Ἡ Ἰουδαία εὐρίσκατο εἰς τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν τοῦ θανάτου.
Ἡ ἀγνὴ ψυχὴ τῆς περιπλέκετο εἰς τοὺς ὁδόντας τῆς, τοὺς λευκοὺς, ὡς ἡ χιτὼν τοῦ ὕψηλῳ Λιδάνου. Ἰδοὺ ὁ θάνατος ἐξέτεινε τὴν σκελετωδὴ χεῖρά του, διὰ νὰ τὴν ἀρπάξῃ.
Κατοῦς τραχὺς πτερυγισμὸς ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου, ἀπὸ τὰς μαύρας πτερυγίας του.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφῆσεν ὁ Χάν.
— Ἰδοὺ!...
Εἶπε πρὸς τὴν μάγισσαν, προσφέρον πρὸς αὐτὴν τὴν περιστράν καὶ τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ.
— Ὅλῃον ἀργά, εἶπεν ἡ μάγισσα κατὰ τρεμῶς.
Ἡ Ἰουδαία ἤνοιξε τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς καὶ εἶδε τὸν Χάν.
Τὸς ἤνοιξεν ἀκόμη περισσώτερον καὶ εἶπε μετ' ὀλίγου βραχνῆν, φωνὴν θανάτου·
— Θέλω νὰ ζῆσω... θέλω νὰ ζῆσω... Εἶνε αὐτὸς τὸν ὅποιον ἐπερίμενε. Εἶνε αὐτὸς τὸν ὅποιον θ' ἀγαπήσῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ (ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἐργοστασίῳ **Νικολαΐδου** καὶ **Χαλκοκονδυλῆ** τροχίζονται καὶ ἐπαγρυρῶνται κρύσταλλα παντὸς μεγέθους καὶ οὐθμοῦ, ἡτοι δι' ἐπιπλα, δι' εἰσοδῶν καὶ θύρας, καὶ ῥάβρια διὰ βυζαντίας.

Ἐργασία ἡγερμένη. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

Πανδρόδου 1 (Πλατεία Μητροπόλεως)

ΜΕΓΑ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΟΡΦΑΝΟ ΤΡΟΦΕΙΟΥ Γ. ΚΑΙ ΑΙΚ. ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑ

Ἐπιπλα παντὸς εἶδους. Ποικιλία εἰδῶν ἐπιπλοοστροφείας (ταπεταρίας). Ἐργασία καλλιτεχνικὴ, στερεότης ἡγερμένη, ποιότης ὁλικῶν ἐξαιρετος. Τιμαὶ ὀριζόμεναι καὶ ἀσυναγώνιστοι. Τὰ μικρὰ κέρδη ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν.

Ἡ ΚΥΡΙΑ „ΜΗ ΣΕ ΜΕΛΕΙ“

ΕΙΣ ΤΟ ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κυρία «Μη σε μέλει»

Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ἐντὸς ἐν ἀπὸ τὰ φαιδρότερα μέλη τῶν Ἀθηναίων εἶνε τὸ Πτωχοκομεῖον;

Τὸ λιμάνι αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον ἀρᾶζουν ὅλα τὰ ναυάγια τῆς ζωῆς, τὰ φορτωμένα ἀμνησῆσις πλοῦτος, εὐμαρείας, ἐνίοτε καὶ δόξης, καὶ καταδικασμένα σήμερον ν' ἀρκοῦνται εἰς ἕνα κρεβάτι, ὁμοιογενεῖς καθαρὸν, καὶ εἰς ὀλίγην τροφὴν, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ φύλανθρωπία;

Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι οἱ τρόφιμοι τοῦ Πτωχοκομεῖου θὰ εὕρισκαν ἀφορμὴν καὶ εὐκαιρίαν νὰ λημονοῦν ἐνίοτε τὴν ἀνυγίαν τῶν καὶ νὰ γελῶν, νὰ γελῶν πολὺ;
Ἄς εἶνε καλὰ καὶ ἄς ἔχῃ τὰς εὐλογίας τῶν, ἡ Κυρία «Μη σε μέλει».

Αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ἔχουν δώσει.
Εἶνε καὶ αὐτὴ τρόφιμος τοῦ Πτωχοκομεῖου.

Ἄλλοτε ἦτο εὖπορος κυρία.
Τὸ ἀληθές τῆς ὀνομα εἶνε Ζαῖρα Χοῖδᾶ.
Ὁ πατὴρ τῆς ἦτο Ἰταλὸς, ὀνόματι Coshi, ἡ μητέρα τῆς Γαλλίς.

Ἐγνώρισε τὸν μακαρίτην Γεώργιον Χοῖδᾶν, προξενικὸν ὑπάλληλον τότε τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἠγαπήθησαν καὶ ἠνώθησαν διὰ τοῦ γάμου.

Ἐξῆσαν εὐτυχεῖς, ἀλλὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ βίου τῶν, ἔχασαν τὴν περιουσίαν τῶν, καὶ κατέλθον ἀμφοτέρω, πρὸ ἑξ ἑτῶν περὶ τὸν εἰς τὸ πτωχοκομεῖον. Ἐν ἑτὸς μετὰ τοῦτο, ὁ Χοῖδᾶς ἀνεπαύθη διὰ παντός. Ἡ ἀτυχὴς Ζαῖρα ἔμεινε χήρα.

Ἐλατῆθι βέβαια τὸν σύζυγόν της, ἀλλ' ὁ θάνατός του δὲν μετέβαλε τὸν χαρακτήρα της.

Καὶ ὁ χαρακτήρ της εἶνε κατὰ ἀξιοθαύμαστον καὶ μοναδικόν.

Ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, φαίνεται, ἐκληρονόμησε συγχρόνως τὴν Ἰταλικὴν περιπαθειαν καὶ τὴν Γαλλικὴν ἀμεριμνησίαν.

Πρὸ παντὸς εἶνε φαιδρά, εὐθυμολόγος, εὐφύης καὶ ὕψης.

Τὸ πρόσωπόν της ἔχει ρυτίδας, ἀλλ' ἔχει

Κατὰ τὴν δευτέραν φωτογραφίαν

Εἶνε καὶ αἰσθηματικὴ.
Πρὸ τίνος καιροῦ μετέβη ἐνός νεὸς εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, πρὸς ἐπίσκεψιν.

Ἡ κυρία Ζαῖρα τὸν εἶδε καὶ... τὸν ἡγάπησεν.

Ἐξήγησε νὰ μὴ τὸ ὄνομά του.

— Μη σε μέλει, τῆς ἀπάντησε μὴ ἐκ τῶν τροφοῖμων.

Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζε καλὰ τὴν Ἑλληνικὴν—ὁμιλεῖ ἔγγιστα, λαμπρὰ Γαλλικὰ καὶ Ἰταλικὰ—ἐξέλαβε τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην, ὡς τὸ ὄνομα τοῦ νέου.

Ἐστῆναξ τότε ἑλαφρῶς καὶ εἶπε·
— Τί εὐμορφος ποῦ εἶνε!

— Ποῖός;

— Ὁ κύριος «Μη σε μέλει»!

Ἐκτοτε τῆς ἔμεινε τὸ ὄνομα αὐτό.

Οἱ μὲν πτωχοὶ τὴν ὀνομάζουν «Κυρία Μη σε μέλει», αὐτὴ δὲ ἀγαπᾷ καὶ περιμένει τὸν «Κύριον Μη σε μέλει».

Μὲ τὸ καπέλλο καθ' ὁδόν

Δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ ὄνομα ὠραιότερον διὰ τοιοῦτον χαρακτήρα, ἀμέριμον καὶ εὐτυχίαν.

— Τὸν ἀγαπᾷ λοιπὸν; τὴν ἠρώτησα.

— Ὡ πολὺ, πάρα πολὺ... Ὡ ἐλθὲ νὰ με πάρῃ. Ἐγὼ τὰ ἔχω ὅλα ἔτοιμα.

— Ὁ κύριος Μη σε μέλει, μ' ἔστειλε νὰ σὰς πᾶρω τὴν φωτογραφίαν σας.

— Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν. Ὅχι μίαν, ἀλλὰ τρεῖς.

Ἐπὶ τρεῖς φορές καὶ τὴν ἐφωτογράφησα, ἀφοῦ προηγουμένως ἔβαλε τὸ καλὸ τῆς φόρεμα καὶ διευθέτησε τὴν ὀλίγην κόμην, ἡ ὅποια τῆς ἀπέμεινε.

Μετὰ τὴν δευτέραν φωτογράφησιν, μοῦ εἶπε·

— Θέλετε νὰ φορέσω καὶ τὸ καπέλλο μου;

— Πάστε καὶ τὴν ὀμβρέλλαν σας, διὰ νὰ ἰδῇ ὁ κύριος Μη σε μέλει, πῶς εἰστε εἰς τὸν δρόμον.

— Ἀ μάστα! Ἐχεις δίκην. Ἐκεῖνος δὲν με εἶδε ποτὲ ἔξω.

Καὶ ἐφωτογραφήθη περιπατοῦσα μὲ τὸ καπέλλο καὶ μὲ τὴν ὀμβρέλλαν της.

Ἄς εἶνε εὐλογημένη ἡ καλὴ Κυρία Χοῖδᾶ.

Τὴν ἔστειλεν ἡ πρόνοια ἐκεῖ μέσα, διὰ νὰ φαιδρῇ μὲ τὸ γέλοιόν της, τὴν ἀτυχίαν καὶ νὰ δώτῃ λήθην εἰς τὰς ἀμνησῆσις τῆς παρῶς.

Ἐβδόμηντα ὀκτὼ ἔτων ἡ κυρία Χοῖδᾶ δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπε. Σὰς ἀδικοῦν, κυρία Χοῖδᾶ!

Μόλις ἡ Α. Μ. ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου, ἡ

κυρία «Μη σε μέλλει» έπληρον ένα μολυβιάκι και διώδωκε την πινακίδα.
Μετάβαλε τὸν ἀριθμὸν 7 εἰς ... 4.
Καὶ μένει τώρα ἡ διόρθωσις αὐτῆς, μὲ

τὸ μολύβι, ἡ ὁποία φανερώνει, ὅτι ἡ ἀθάνατος «Κυρία Μη σε μέλλει» εἶνε μόνον ... 48 ἐτῶν.

Ὁ ἔκρινυς

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

Ο ΧΡΗΣΙΜΟΣ

Οἱ Βασίλεις καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν παλαιῶν χρόνων διέσχίζον ὄρη καὶ θαλάσσας διὰ νὰ μεταβῶν εἰς τὸ ἱερὸν προσκύνημα καὶ ζητήσουν ἀπὸ τὸν θεὸν τοῦ φωτός χρησιμὸς τοῦ μέλλοντος. Καὶ ὑπεράνω τῆς σχιστῆς πέτρας, ὑπὸ τὸ ἀπλετον τοῦ ὁραίου οὐρανοῦ ἰκνέσθῃ ἡ φωνὴ, ἡ συμβουλευτικὴ ἐκστρατείας καὶ προμαντεύουσα νίκας. Διὰ τὰ ἐκείνην, ὅταν ἐκέρθη πρὸ τοῦ σχιστοῦ βράχου, οἱ χρηστικαὶ θὰ εἴδωσιν σήμερον, ὅταν ὑπὸ τὸ χρυσὸν φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ ὅποιον τόσας ρυπαρὰς καὶ τόσας ἐλκτικὸν κοινωνικὰ ἀπεκαθάρισεν, ἡμ-

εἰς χεῖρας γυναῖκες καὶ ἐκίνησας εἰς πτήσιν πρὸς σφαίρας ὑψηλὰς γυναῖκες πνεύματα. Σὺ, ὁ ὅποιος ἀπεκάλυψες τὰ μεγάλα τῆς θείας φώσεως σου μυστικὰ εἰς γυναῖκας καρδίας καὶ ὁ ὅποιος τὴν χάριν καὶ τὰς γοητείας τῆς ζωῆς πάλιν εἰς γυναῖκας ἐνεπιστάθης. Σὺ ὁ ὅποιος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐξιστόρησιν τῶν ὁραίων κατορθωμάτων τοῦ παρελθόντος ἐνεπιστάθης εἰς τὴν νύμφην καὶ τὴν φαντασίαν τῆς γυναῖκος, σὺ ὁ τῆς Καλλιόπης ἐμπνευστῆς καὶ ὁ τῶν μουσῶν καὶ χαρίτων ἀχώριστος σύντροφος. Σὺ ὁ ὅποιος ἐπὶ τόσους ἀναισθητοὺς καὶ αἰῶνας ἐπεικόπεις ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ φωτεινοῦ θρόνου σου τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, ρίψε καὶ πάλιν ἐν βλέμμα ἀνὰ τὰ ἀδύτα καὶ μυστηριώδη τοῦ μέλλοντος καὶ εἰπέ μου, αἱ ἐλπιδες ἡμῶν τῶν εὐφραντάστων, ὁ πόθος ἡμῶν τῶν ὀνειροπόλων διὰ τὴν τύχην τῆς γυναῖκος, ἢ πραγματοποιηθῶν; Εἰπέ, θεὸς τοῦ φωτός καὶ θεὸς τῆς ἐπιστήμης, ὅπως εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἀπεξηράνθησαν μὲ τὴν θερμότητα τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων σου τὰ ἐλκτικὰ τῆς βίης καὶ διεσκόδωσαν τὰ σκότῃ τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς βεβρωτότητος καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐθαυματούργησεν εἰς τὰς σφαίρας τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, σήμερον ὅτε ἡ θρησκεία σου ἀνδρῶν καὶ πάλιν καὶ οἱ κόσμοι τῶν ὁραίων πραγμάτων καὶ τῶν ὁραίων ἰδεῶν ἀνεγείρονται ὀπίσω ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ σου ἄρμα, ἢ ἀναζήσῃ καὶ ἢ ἀνακαταστήσῃ καὶ ἢ ἀναστήσῃ μαζὺ σου ὁ κόσμος τῶν ἰδεῶν τῶν γυναικῶν, τῶν γυναικῶν, τὰς ὁποίας σὺ, ὁ μέγας ὀνειροπόλος καὶ μέγας δημιουργὸς, ἐκάντισθες καὶ ἐπλάσας ὡς ὄντα, μεσάζοντα μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἢ ἀναζήσῃ ὑπάρξεις προσωρινά: νὰ σκορπίσῃ τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν χαρὰν καὶ νὰ ἀνορθώσῃ καὶ ἐξευγενίσῃ καὶ μετουσιώσῃ τὴν ἀγνήν καὶ πρόστυχον βίην καὶ νὰ θέτῃ εἰς συνάμεινον τὴν γῆν μὲ τὸν οὐρανόν!

Στρέψε τὸ βλέμμα σου μακρὰν ἀπὸ τὸ παλαιὸν αὐτὸ ἐρημνιστὸν σου, ὦ θεὸς ὁραίων, καὶ θεὸς ὑπερλομπῶν.

Ἰδὼ, γέρον, μετὰ τὸν προσωρινὸν θάνατόν σου, ὁ Πύθων ὕψους καὶ πάλιν τεραστίαν κεφαλὴν καὶ αἱ παραστάτιδες σου γυναῖκες ἔφυγον μακρὰν τόνον, ὥστε δὲν εἰμῖεν ὀπίσω τῶν παρὰ μόνον ἢ σκὰ τῶν ὁραίων σου ὀνείρων.

Αἱ ἱδικαὶ σου ἱερεῖαι σποραδικῶς καὶ μόλις ἤρχισαν νὰ ἀναζήσῃ. Δι' αὐτὸ στρέψε μακρὰν τὸ βλέμμα, ὦ θεὸς τῶν κάλλους καὶ τοῦ πνεύματος, στρέψε τὸ βλέμμα, τὸ ὑπερκόσμον, πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὁκεανῶν, ἐκεῖ ὅπου τὴν θρησκείαν σου ἀνέστησαν γυναῖκες μόνον καὶ εἰς τοὺς βομούς σου τοὺς ὀλοφωτοὺς γυναῖκες παραστέκονται ἀκούραστοι καὶ ἀγρυπνοὶ. Καὶ εἰπέ, τὸ φῶς ἐκεῖνο τῆς θρησκείας σου τὸ ἄσβεστον, τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τῆς γυναῖκος θὰ λάμψῃ καὶ σκορπίσῃ καὶ ἔδω τὰς φωτεινὰς ἀκτίνας τοῦ ζωογόνου, ἀπὸ τοῦ ἐνός ἔως τὸ ἄλλο ἄκρον, ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πίνδου ἔως τὰς κορυφὰς τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τοῦ Παρνασσοῦ.

Καὶ ὁ χρυσὸς θεός, ὁ ὅποιος διὰ μίαν στιγμήν εἶχε κρυφθῇ, ἐφωτοδόλησεν καὶ πάλιν ὑπερλαμπρὸς καὶ ἀπὸ τῶν σχιστῶν βράχων, ὁ ὅποιος ἐφάνη ὡς νὰ συνεκλονίσθῃ πρὸς στιγμὴν, ἀπήχησεν ἀνὰ τὸ ἀπειρον ὡς μία μουσικὴ ἁρμονία τονίζουσα τὸν νέον θῆνον τῆς ἀναστάσεως τῆς γυναῖκος.

ΚΑΛΛΙΡΗΝ ΠΑΡΡΕΝ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Φίλτατε κύριε Ποταμιάνε,

Μοῦ ἐξητήσατε τὴν εἰκόνα μου καὶ ὀλίγας γραμμάς. Ὅταν ζητεῖτε τὴν εἰκόνα γυναικὸς πρὸς δημοσίευσιν, νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ σὰς δώσῃ τοιαύτην, διότι δὲν θὰ βοῇ καμμιὰ πού νὰ μὴ τὴν... ἀδικῇ!

Εἰπὼ σὰς στέλλω τὴν περὶ παλαιὰ. Εἶνε τὸ μόνον παλῶν πράγμα πού ἀρδεύει εἰς τὰς

γυναῖκας, ἐνῶ τὰ παλαιὰ γάντια, καπέλλα καὶ παπούτσια τῆς δὲν θέλει νὰ τὰ βλέπῃ στὰ μάτια τῆς. Καὶ τοῦτο, διότι ὅσο περὶ παλαιὰ

Η Χ. ΟΛΓΑ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
(Γράφουσα πρὸ τοῦ ψευδώνυμου «Γεβρέκα»)

εἶνε ἡ φωτογραφία, τόσῳ περὶ καινούργια παριστάνεται ἡ εἰκονιζομένη.
Μοῦ ἐξητήσατε καὶ ὀλίγα λόγια.
Μὰ ζητεῖτε ἀπὸ γυναῖκα λίγα λόγια!!
Μετὰ πλείστης ὑπολήψεως
Γεβρέκα

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ἦ τοῦ γλυκέρος τῆς Ἀρτέμιδος φῶτος,
τῆς τόσον ἐκπύλου καὶ τόσον ἰαυρῆς!
Ἰδέσθαι δὲν φωτίζεις ἄντρα, ὦ κυνιγέ, τῆς

Δ. ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΥΡΙΖΟΥ

ὁποῖας τὰ φωτεινὰ βέλη, τόσον εἶνε ὠπεινὸν πλήρη!

Ὅποσον μελαγχολίαν ἐγκλείει τὸ βλέμμα σου, τὸ πλήρες ἐν τούτοις γλυκύτητος, τὸ ὁποῖον πλανᾶται ἀνὰ τοῦ πόντου τὰς ἐκτάσεις καὶ τῶν δασῶν τὰ φυλλώματα! ἄλλ' ὅχι μειδίης, καὶ στέλλεις τὰς ἀκτίνας σου φιλοπαίγμων, πρὸς τὸ νύπτιον τὸ τεῖνον πρὸς σε τὰς χεῖρας, μὲ τὸν πόθον τοῦ ἀγνώστου! ἐνίοτε σε εἶδον νὰ γελᾷς, εἶρων, ὁποῖας πράξεις ὄρα γε βλέπειν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκεῖνον, κινεῖσας σε εἰς ἀφῶνον καυχασμόν!

Ἀλλὰ συνάθως τὸ πρόσωπόν σου εἶνε τόσον τεθλιμμένον, ὥστε σκέπτομαι, ὡς σε ἴδω, μὴ πρὸ μικροῦ ἀφῆκες τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ πτωχοῦ τὴν καλύβην, οὐ ἥσο ὁ μόνος λύχνος.

Πόσον ἀπειρώς θελκτικὴ εἶσαι τότε, λευκόπεπλε τῆς νυκτὸς ἀνασά!

Δεσποῖνα Ι. Μυριζοῦ

ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΠΩΣ ΕΙΔΑΝ ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΡΙΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ

Τρεῖς συντάκται τῆς «Ἑλλάδος», πολὺν πεπειραμένοι δημοσιογράφοι, ἀνέλαβαν τὸ γεπορτικὸν τῶν γάμων.

Ὅταν τοὺς ἐδόθη ἡ ἐντολὴ νὰ περιγράψουν λεπτομερῶς τὴν τελετὴν, εἶπαν ὁμοφώνως καὶ οἱ τρεῖς:

—Θὰ ἦνε ματαιοπονία. Ἡ «Ἑλᾶς» θὰ ἐκδοθῇ τὴν Κυριακὴν, ἐνῶ αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες θὰ περιέχουν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῶν γάμων, καὶ τινὰς ἄλλας ἀκόμη, ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν. Δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἐπαναλάβωμεν πράγματα γνωστά, τὰ ὁποῖα οἱ ἀναγνώσται γνωρίζουν κατὰ κόρον.

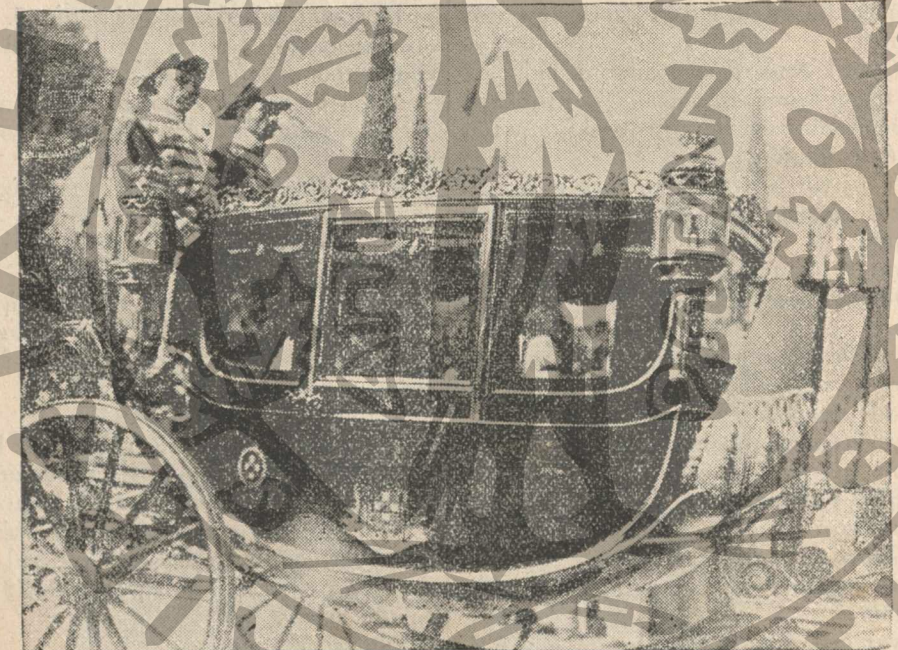
Ὅρθη ἀντίρρησης!

Ἡ ἐντολὴ μετετράπη ἀμέσως ὡς ἑξῆς:

—Ἀντὶ τῶν γάμων νὰ περιγράψετε τὰς ἀτομικὰς σας ἐντυπώσεις. Ἀντὶ δηλαδὴ νὰ ζητήσετε πληροφορίας, νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς ὅσα θὰ ἴδῃτε.

—Καὶ τί ἀξίαν θὰ ἔχῃ ἡ περιγραφή μας;

—Θὰ χρησιμοποιήσετε, πρὸς στιγμήν, ὅτι εἰσθε δημοσιογράφοι, καὶ θὰ γράφετε ὡς θεαταὶ κοινοί, θεαταὶ ὅμως ἔχοντες τὴν περιέργειαν νὰ τὰ ἴδωσιν ὅλα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, αἱ περιγραφὰς σας θὰ εἶνε πιστὴ ἀντίχρσις τῶν ἐντυπώσεων τοῦ πλήθους. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ περιγραφή σας θὰ λέγῃ:

Ἡ χρυσὴ ἄμαξα ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἡ Ὑψηλὴ Νύμφη μετὰ τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης

«πώς είδαν πραγματικώς οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς γάμους τοῦ Πρίγκιπος».

Ἐδέχθησαν προθύμως καὶ οἱ τρεῖς.

Ἡ διανομὴ τῶν θεμάτων ἐγένετο ὡς ἑξῆς:

1) Πῶς είδαν οἱ Ἀθηναῖοι (καὶ οἱ Πειραιεῖς) τοὺς γάμους ἀπὸ τὸν δρόμον.

2) Πῶς τοὺς είδαν ἀπὸ τὰ μπαλκόνια.

3) Πῶς τοὺς είδαν οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως.

Ὁ **πρῶτος** θὰ ἐλάμβανε θέσιν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ὁ **δεύτερος** εἰς τὸν κεντρικὸν ἐξώστην τοῦ γραφείου τῆς «Ἑλλάδος», τοῦ ὁποῖου ἡ θέσις εἶνε ὑπέρροχος διὰ τὰς τελετάς, διότι κεῖται ἀκριβῶς εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἐρμού καὶ Εὐαγγελιστρίας, καὶ ἀντι-κερῖται ἀπὸ τῆς μιᾶς γωνίας τὰ ἀνάκτορα καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης τὴν Μητρόπολιν.

Ὁ **τρίτος** θὰ ἔβαζε τὸ φάκο του καὶ θὰ ἐπιγίγανεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως.

Ἐκανοίσθησαν αἱ λεπτομέρειαι καὶ οἱ τρεῖς συντάκται ἀνέλαβαν προθύμως τὴν ἐπέλεσιν.

Ἴδου τώρα καὶ αἱ ἐντυπώσεις των :

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

(Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἐρμού)

Ἐξύπνησα εἰς τὰς ἑπτὰ.

Ἐξήλθα εἰς τὰς δέκα.

Τρεῖς ὥραι χρεαζόνται ἀκόμη διὰ νὰ φθάσῃ ἡ περιπόλητος στιγμή τῆς παραέλα-σεως.

Ἐν τούτοις ὅλοι οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν εἶναι κατάμεστοι ἀπὸ πλήθος, παραχρῆμα πρὸς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Ἐγνώρισα τὰ ὑποδιμήματα μου εἰς τὴν «Ὁμόνοϊαν» — τί ματαία καθαριότης, διὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων — ὅποτε μοῦ ἤλθεν ἡ σκέψις:

«Ἡ τελευταία ἀπογραφὴ κατέδειξεν ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἔχουν 175 χιλιάδας κατοίκων καὶ ὁ Πειραιεὺς ἄλλως 75. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἴδωσιν (;...) τοὺς γάμους. Ἐπομένως ὅλοι θὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς τὰ πεδούρια τῆς ὁδοῦ Ἐρμού καὶ τοῦ Συντάγματος. Καὶ δὲν εἶναι αὐτοὶ μόνον. Ἡλ-θαν καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας. Τόσαι χιλιάδες θανατῶν εἰς ἓνα μῆμα τῆς ὁδοῦ Ἐρμού. Καὶ ὁ στρατὸς τῆς πρωτευούσης, ὁ ὁποῖος θὰ παραταχθῇ; Καὶ τὰ συντάγματα ποῦ ἤλθαν ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας;...»

— Ἀκόμη γνωρίζεις;

Ὁ μικρὸς λούτρος ἐκίνησε ταχύτερον τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἔνεκα τῆς βίας μου, ἀφῆκεν ἀ-συνέβητον σχεδὸν τὸ ἓνα μου ὑπόδημα.

Ἐφυγα βιαστικὸς καὶ ἐπῆγα εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Θεέ μου! Ἀπὸ τώρα ὁ συνωστισμὸς;

Οἱ τοῖχοι ἔχουν καταληφθῆ ἀπὸ τὰς ἑπτὰ. Ἐσφηνώθη εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν τῶν ἱσταμένων θεατῶν.

Μετ' ὀλίγου ἔγινε καὶ τετάρτη καὶ πέμ-πη, καὶ τὸ μέσον τοῦ δρόμου εἶχεν ἐπίσης κυριεύθῃ.

Ὁρα 9 1/2 π. μ.

Φθάνει ὁ στρατὸς. — Θορῆνος καὶ ὀλο-φυρμός.

Τὸ μέγα μέρος τοῦ πλήθους ἐξετοπίσθη καὶ ἐκίνηθ' πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰ κάτω καὶ πρὸς τὰς παρόδους.

Ἐγὼ ἐτήρησα τὴν θέσιν μου, διότι ἤμουν εἰς τὴν τρίτην σειρὰν ἀπὸ τοῦ τοῖχου καὶ πρὸ ἑμοῦ ὕψησαν δύο σειραὶ ἀκόμη θεα-τῶν καὶ κατόπι οἱ στρατιῶται.

Τί ἔσται.

Ἐνα πελῶριον πόδι στηρίζεται εἰς τὸ ἰδι-κόν μου.

Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος πλησίον μου, ὁ ὁ-ποῖος μοῦ φαίνεται γίγας, μολοντὶ δὲν με ὑπερβαίνει περισσότερον ἀπὸ πέντε δα-κτύλους.

Εἰς τὸ ἀριστερόν μου ἔχω μίαν γραίαν με μαῦρον μαντήλι.

Ὅλοι τριγύρω μου ἀναστενάζουν καὶ ἀ-ποφασίζουσιν καὶ ἰδρῶνουν καὶ περιμένουν. Περνοῦν οἱ ἐπίσημοι.

Καὶ βλέπω. Τρικαντὰ χρυσὰ καὶ ἀμαξήλατας σοβα-ροὺς καὶ καλοθετημένους.

Ἀκούω τὰς πληροφορίας τῶν γειτό-νων μου.

Διὰ τὸν πρέσβην τῆς Γαλλίας λέγουν ὅτι εἶνε ὁ Γερμανὸς πλοίαρχος τῆς «Λορελάης», ἡ θυσία εὐρίσκεται ἐδῶ.

Διὰ τὸν γραμματέα τῆς Ρωσικῆς πρεσ-βείας, λέγουν ὅτι εἶνε ὁ σύζυγος τῆς μο-δίστας, τὴν ὁποίαν ἔφερε μαζὶ τῆς ἡ Νύμφης.

✱

Ὁρα 11 π. μ.

Ἐπὶ τέλους.

Μουσικαὶ, σάλπιγγες, τύπανα!

Ἐρχονται!

Στρέφω πρὸς τὰ ἐπάνω ἀριστερὰ.

Βλέπω τοὺς αὐλικούς ἀμαξήλατας καὶ τὴν κορυφὴν τῆς χρυσεῆς ἀμαξίας.

Ἡ γυνὴ μετ' ἐμοῦ μαρτυρῶν μοῦ πιεῖται τὴν κοιλίαν μέχρι ῥήξεως.

— Κυρά μου, γὰρ τὸ Θεὸς!...

— Ἐσεῖς εἶτε νεοὶ καὶ θὰ τὰ ξαναῖδητε... ἐνῶ ἐγὼ ἡ κακομοῖρα!...

Υψώνομαι εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν μου. Θέλω νὰ ἴδω τὴν Νύμφην.

Ὁ στίγμα κρῖσιμος!

Ὁ γίγας, τὸν ὁποῖον ἔχω δίπλα μου, στη-ρίζει τὸν ἀγκῶνα του ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καί... ..

Ἐνῶ ἡ βασιλικὴ πομπὴ διέρχεται ἐγὼ αἰσθάνομαι τὴν μύτην μου νὰ τρίβεται εἰς τὴν πλάτην τοῦ γίγαντος καὶ δὲν βλέπω παρὰ τὸ γραμμοτὸ σακάκι του, ἐνῶ εἰς τὸν ὅμον μου αἰσθάνομαι κατὰ ἀφῆρητον.

Μετ' ὀλίγων ἐνόησα ὅτι εἰς νεαρὸς θεατῆς εἶχε πατήσῃ ἐπάνω μου.

Ὅταν εἰς τὰς 12 1/2 ἐπέστρεψεν ἡ πομπή, ἐγὼ ἤμουν ἀναίσθητος.

Ὁ Πρῶτος

ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

(Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς «Ἑλλάδος»)

Μίαν ὥραν καὶ ἓνα τέταρτον ἐχρεώσθη-κα νὰ φθάσω ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συν-τάγματος εἰς τὸ γραφεῖον.

(Ἡ ἀπόστασις δὲν εἶνε τριῶν λεπτῶν). Τὸ μεγάλο μπαλκόνι (καὶ ὅλα τὰ ἄλλα, φυσικὰ) εἶχεν καταληφθῇ ἀπὸ κυρίας.

Ἐμπρὸς εἰς μίαν θύραν τοῦ ἐξώστου εὐρίσκειτο ἓνα τραπέζι.

Τὸ ἔσσυα καὶ ἀνεβῆκα ἐπ' αὐτοῦ. Μαζὶ μου προσεπάθησαν νὰ ἀναβῶν καὶ ὀκα-κόσιοι προσκεκλημένοι.

Δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸ ἀπέναντι πλῆθος ὀθιόμενον ἀπὸ τὰ ἄλογα τῶν χωροφυλά-κων.

Ὅταν ἐσκυπτα ὀλίγον ἔβλεπα τοὺς διερ-χομένους ἐπισήμους.

Ἐνα ψηλὸ συνθλίβεται ἀπέναντι μεταξὺ τῶν χωροφυλάκων.

Εἶνε ὁ κ. Ἰακωβίδης, καθηγητῆς τοῦ Πολιτεχνείου, ἀλλ' ἡ ὥρα εἶνε 11 παρὰ 25 καὶ ἡ προσέλευσις τῶν κεκλημένων ἐπιτρέ-πεται μέχρι τῆς 10 1/2.

Ἐπομένως ἀπαγορεύεται.

Ἐπάνω εἰς τὸ μπαλκόνι ἡ κ. Ἥλ. Ποτα-μιάνο, τοῦ δικηγόρου, ἔχει ἐναγκαλισθεῖ τρυφερῶς τὴν νεόνυμφον κ. Δ. Νομικοῦ.

Ἡ κ. Σάουοντ σχολιάζει ὅσα βλέπει μετ' τὴν χαριτωμένην προφορὰν τῆς, καὶ ἡ χα-ριτολογία τῆς εἶνε ἡ μόνη δροσιὰ εἰς αὐτὴν τὴν ἀσφυξίαν.

Φθάνει ἡ πομπή. Σκύβω ὅσον ἤμπορῶ, διὰ νὰ ἴδω τὴν Νύμφην.

Στρέφομαι δεξιᾷ, ἀριστερὰ.

Ἐπὶ τέλους... εἶδα.

Εἶδα δύο κομψότατα καπέλλα, τῶν δε-σποινίδων Κανελλίδου, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο μετ' τὴν μητέρα των, εἰς τὴν πρώτην γραμ-μὴν τοῦ μπαλκονιοῦ.

Ὁ Δεύτερος

ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

(Εἰς τὸν ναὸν τῆς Μητροπόλεως)

Δι' ἀποκέντρων δρόμων—ἐνίοτε τὸ ψηλὸ καπέλλο εἶναι ἐκινδύνουν εἰς τὰ κέντρα—φθάνω εἰς τὴν Μητρόπολιν.

Ἀκριβῶς 10 1/2.

Ζέστη Ἰουλίου.

Ἡ θέσις μας εἶναι ὀπισθεν τῶν διπλω-ματῶν.

Δὲν εἶμαι πολλὸν κοντὸς.

Ἀλλὰ εἶναι μερικοὶ διπλωμάται ἀνυπό-φοροι εἰς τὸ ἀνάστημα.

Βλέπω χρυσὰς ἐπωμίδας, κεντήματα χρυσὰ καὶ ταινίας μεγαλοσταύρων.

Αἰσθάνομαι μίαν σύμμικτον ὁσμὴν ἀρω-μάτων καὶ ἀναισθησῶν.

Σιωπὴ! Φθάνουν οἱ μελλόννυφοι.

Υψώνομαι ὅσον ἤμπορῶ. Ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸ ἑμοῦ ὑψώνονται ἐπίσης.

Ἀρχίζει ἡ ἀκολουθία.

Βλέπω μόνον ὀλίγον τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὑψηλοῦ γαμβροῦ.

Ἀλλὰ τί ἦλθα; Πρέπει νὰ ἴδω τὴν Νύμ-φην.

Στηρίζομαι εἰς τὸν ὅμον ἐνὸς συναδέλ-φου μου. Τίποτε!

Ἐπὶ τέλους, χρεαζέται ἀπόφασις.

Ἀρπάζω τὰς κινκίδας τοῦ ἀμβωνος καὶ προσπαθῶ νὰ ἀναρριχηθῶ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ γειτονικοῦ διαμερί-σματος διαμαρτυροῦνται, διότι, καθὼς λέγουν, τοὺς ἀποκλείω... τὴν θέαν.

Ἐτελείωσεν ὁ γάμος καὶ ἡ ὑπομονὴ μου.

Εἶδα πάρα πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τὴν Νύμφην δὲν τὴν εἶδα.

Ὁ Τρίτος

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ὅπως είδαν οἱ τρεῖς συντάκται μας τοὺς γάμους, ἔτσι τοὺς είδαν καὶ οἱ περισσώτεροι τῶν θεατῶν.

Τοιοτοτρόπος ἐξηγεῖται διὰ τὴν ἐπο-μένην τῶν τοιούτων γεγονότων ἔχουν τόσῳ μεγάλῃ κυκλοφορίαν αἱ ἐφημερίδες.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους κα-ταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυ-σόν, ἥτοι εἰς ἐράγγα καὶ λίρας στεργλίνας ἀπο-δοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅπως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκατα-στήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)2	τοῖς ο)ο κατ'	ἔτος διὰ καταθ. 6 μην.
2	»	»	»
2 1)2	»	»	» 1 ἔτους
3	»	»	» 2 ἐτῶν
4	»	»	» 4 »
4	»	»	» 5 »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκ-δίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστι καὶ ἡ ἀνώνυμοι.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛᾶ

ΜΕΡΟΣ Α'

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ Η ΝΥΞ

Ὁ ἦθος (*)

Ὁ Οὐρσος καὶ ὁ Χόμο συνεδέοντο διὰ στε-νῆς φιλίας.

Ὁ Οὐρσος ἦτο ἄνθρωπος, ὁ Χόμο ἦτο λύκος. Τὰ συναισθηματὰ των συνεδύαζοντο.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε βαπτισθῇ τὸν λίκον. Πιθα-νὸς αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἐκλέξῃ καὶ τὸ ἱδικὸν του ὀνομα καὶ εὐρὸν τὸ **Ὁρσος** καλὸν δι' αὐτόν, εὐρὸ τὸ Χόμο καλὸν διὰ τὸ θηρίον.

Ἡ συνένωσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῶον ἦτο ἀπόλαυσις διὰ τὰς πανηγύρεις, τὰς ἀγορικὰς ἐορτάς, διὰ τοὺς διαβάτας οἵτινες συ-νηθίζοντο εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, εἰς τὴν ἀνέστην τέλος τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πανταχοῦ ὁ λῶς ν' ἀκουσῇ μουσικὰ ὄργανα καὶ ν' ἀγο-ράσῃ φίλτρα. Ἡ θεὰ τῶν ἐξημερώσεων εἶνε πρόχμα ὅτε παντοῦ ἀρέσκειν Ἡ ὑπόστασις αὐτοῦ εἶνε νὰ βλέπωμεν τὰς διαφορὰς μορ-φὰς τῆς οἰκουμένης. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς βλέ-πομεν τὸσον πλῆθος ἀνθρώπων κατὰ τὴν διάρβαν τῶν βασιλικῶν πομπῶν.

— **Τὸ κλωδὶ των.**

Ὁ Οὐρσος καὶ ὁ Χόμο περιήρχοντο τὰς συν-οικίας μετέβαιναν ἀπὸ τῶν δημοσίων πλατειῶν τοῦ Ἀμπεροβαῖθ εἰς τὰς δημοσίας πλατείας τοῦ Γιεδβου, ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ἀπὸ κοιμη-τάτου εἰς κοιμητάτον, καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν.

Ὅταν μιὰς ἀγορᾶς ἡ περιέργεια ἐκορύνετο μετέβαινον εἰς τὴν ἄλλην.

Ὁ Οὐρσος κατόκει εἰς ἓνα κινητὸν κλωδόν, τὸν ὁποῖον ὁ Χόμος, ἐπαρκῶς πλέον πολιτισμέ-νος ἔσσυε τὴν ἡμέραν καὶ ἐφύλαττε τὴν νύκτα.

Εἰς τοὺς δυσβάτους δρόμους, εἰς τοὺς ἀνηφόρους ὅταν τὰ μέρη ἦσαν πυκνὰ ἢ λασπώδη, ὁ ἀνθρω-πος περιετρίβει εἰς τὸν λαμὸν του τὸ σχοινίον καὶ ἐσσυε ἀδελφικῶς παρακλίνων τὸν λίκον.

Ὅταν ἐγίγαντο ὁμοῦ. Κατεκρινόμην τυχαίως εἰς μίαν πρᾶσιν, εἰς ἓνα ἀνθόδιον, εἰς μίαν διασταύρωσιν ὁδῶν, εἰς τὴν εἰσόδον τῶν χωριδίων εἰς τὰς πό-λεις τῶν κομποπόλεων, εἰς τὰς ἀγορὰς, εἰς τὰς δημοσίας μέρας, εἰς τοὺς δημοσίους κήπους, εἰς τοὺς προδοῦς τῶν ναῶν.

Ὅταν ἡ ἀμάξα ἱσταμένη πρὸ τοῦ χώρου μιᾶς πανηγύρεως, ὅταν αἱ γυναῖκες προσέτρεχον χα-τεύουσαι, ὅταν οἱ περιέρχοι περιεκρίνοντο, ὁ Οὐρσος ἐρητόρευεν, ὁ Χόμο ἐπεδοκίμαζε.

Ὁ Χόμο μετ' ὅσον ἀνὰ μέσου τῶν σια-γόνων περιήρχετο τοὺς συνηθισμένους διὰ νὰ συλλέξῃ κέρματα. Ὅταν ἐκέρδιζον τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ὁ λύκος ἦτο λόγιος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἐπίσης. Ὁ λύκος εἶχε διδαχθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώ-που, ἡ εἶχε διδαχθῇ μόνος του, εἰς διαφορὰς λυκαῖας φιλοφρονήσεις αἱ ὁποῖαι συνετέλουν εἰς τὴν εἰσπράξιν.

— Πρὸ πάντων μὴν ἐκφυλισθῆς ὥστε νὰ κα-ταντήσῃς ἄνθρωπος, τῷ ἔλεγεν ὁ Οὐρσος.

— **Προτερήματα καὶ Ἐλαττώματα.**

Ὁ λύκος δὲν ἐδάγκανε ποτὲ, ὁ ἄνθρωπος ὅ-μως ἐδάγκανεν ἐνίοτε. Τούτῳ λόγῳ τοῦτο ἦτο ἡ ἀξίωσις τοῦ Οὐρσου, νὰ δάγκῃ. Διότι ὁ Οὐρσος ἦτο μιανῶνθρωπος καὶ διὰ νὰ ἐξάγῃ τὴν μιαν-θρωπιάν του, ἐγένετο ἄνθρωπος τοῦ θεάτρου.

Καὶ διὰ νὰ ζῇσῃ ὁμοῦ διότι ὁ στόμαχος ἔχει τὰς ἀπαιτήσεις του. Ἐκτὸς τούτου ὁ θεατρικὸς αὐτοῦ εἶτε διὰ νὰ περιπλάξῃ τὴν φύσιν του εἶτε διὰ νὰ συμπληρώσῃ αὐτὸν ἦτο καὶ ἱατρός. Ἰα-τρός ὅμως ἦτο ὀλίγον καθὼς καὶ ἐγγραστομύθος.

Ἐθεάτο ὁμιλῶν χωρὶς νὰ κινῇ τὰ χεῖλη.

Ἀπεμιμῆτο τελείως τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ πρώτου τυγόντος, τόσον καλῶς, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἤκουσεν ἐκεῖνον. Μόνος αὐτὸς ἠδύνετο ν' ἀ-πομιμῆθῃ τὸν ψῆφον ὁλοκλήρῳ πλῆθος, ἀπε-μιμῆτο δὲ τὴν φωνὴν διαφορῶν πτηνῶν τοῦ κορυδαλοῦ, τῆς ὑπολαίδος, τοῦ κοσσύρου, ὁλῶν τῶν ταξιδιαιδῶν, ὡς αὐτός. Ὅττω, σὰς ἔκαμε ν' ἀκούετε, ὅταν τοῦ ἤχετο ἡ ὄρεξις, ἡ μίαν δημοσίαν πλατεῖαν βοῦδουσαν

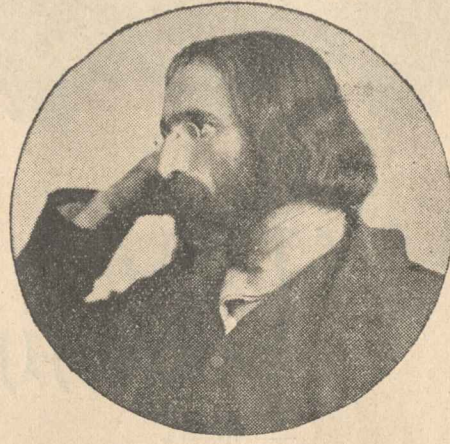
ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΑΣ

Κ^Α ΑΙΜΙΛΙΑ Δ. ΠΑΠΑΛΕΟΝΑΡΔΟΥ

Και μέε σιών άστρων τή βορρά και τή φωτοπλημ-
[μύρα
Πού γαίνοντε οά ροδάνθοι κήποινα έμμορφιά ούράνια
Σά μέε φεγγαροφάνταξη τραγουδιόμην Μοίρα
Πού τού έβδόμου τούρανού τήν στέφει ή περιφάνεια.

Προβάλλεις με άγνοφραντα και νεφελοκοιμημένα
Και νεραϊδένια ολόενκα και ολόαμλα στολίδια
Και μέε οά άνειροφιλήτα μάτια λαχταριόμην
Σά Φοίβη! Άρτεμης και ού άνειροφένους ίδια!

ΑΧΙΛ. ΝΗΣ
Ο ύμνητής των Άτιδών

Και νά! λαχταριόμην έμπρός στη μάγαν έμμορφιά
[σου
Τό άγέρι τό νυχτερινό οίχνη στην άγκαλιά σου
Τά συννεφένια ποτισμένα τά αϊνέδια και χιονάτα!

Και όλες ή άγιες εἰσοδίες άπ' όλα τά λουλούδια
Και όλα τάθορολάλητα και λυγρά τραγούδια
Σάν προσεχέη οά φθάνουνε και ως άγια σεβενάτα...
ΝΗΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ Δ^{ΝΙΣ} ΜΠΕΛΛΑ

Η άριστούχος τού Όδείου Άθηνών και δια-
κεκριμένη καλλιτέχνης τού κλειδοκουμβάλου Δε-
σποινίς Μπέλλα ένεθούσισε πολλάκις εις μου-
σικάς έσπερίδας και ήμερίδας τούς φιλομούσους
των Άθηνών, όπως και τού Πειραιώς όπου δια-
μένει, και άνωμολογήθη παρ' όλων ως μία μου-
σική ιδιοφυΐα από έκείνας πού τιμούν τήν άνα-
γεννομένην καλλιτεχνικήν πατρίδα μας.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΝ

Η «Ελλάς» μεταξύ των συνεργατών
της έχει και ειδικόν γραφολόγον, ο οποίος
δηλ. δύνανται εκ της γραφής έκάστου νά
διαγνώσκη τον χαρακτήρα του.

Ως πρώτον δείγμα της συνεργασίας του
ο γραφολόγος της «Ελλάδος» μās προσ-
φέρει τήν κάτωθι κρίσιν του, περί της Α.
Β. Υ. του Διαδόχου.

Έλαβεν ύπ' όφιν του, έπιστολήν της Α.
Β. Υ. άπευθυνθείσαν προς τον άντισυνταγ-
ματάρχην κ. Άντ. Ηπίτην, έπ' ευκαιρία
της έκδόσεως υπό τού τελευταίου ένός λε-
ξικού.

Τήν παραθέτομεν αὐτολεξεί :

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

Τό ύπ' όφιν μου χειρόγραφον έχει τοῦτο
τό ελάττωμα, ότι έγράφη διά νά χρησι-
μεύση προς δημοσίευσιν, εις τοιαύτας δέ
περιστάσεις ο γράφων προσπαθεῖ νά καλ-
λιγράψη, μεταβάλλων κάπως τόν γραφικόν
του χαρακτήρα. Πρέπει νά σημειωθῇ ότι
διά τήν άκριβή γραφολογίαν, απαραίτητον
εἶναι νά εξετασθῇ χειρόγραφον, γραφέν χω-
ρίς ιδιαιτέραν επιμέλειαν και με ταχείαν
κίνησιν της χειρός, περιέχον δέ μίαν πλήρη
ιδέαν οϊανδήποτε, τήν όποιαν συνέλαβε και
διετύπωσε κατά διάνοιαν ο γράφων τήν
στιγμήν κατά τήν όποιαν επρόκειτο νά
γράψῃ.

Εν τοσούτῳ εκ του εις τήν διάθεσίν μου
χειρογράφου της Α. Β. Υψηλότηςτος του
Διαδόχου δέν εἶνε δύσκολον ν' άνεύρηκα-

ΕΝΕΚΑ
πληθώρας ύλης παρελείφθησαν με-
ρικά τεμάχια, προωρισμένα διά τό
φύλλον τοῦτο. Ζητούμεν συγγνώμην
ἀπό τούς συνεργάτας μας.

νεις εις τās γενικάς γραμμάς τόν άτομικόν
Αὐτοῦ χαρακτήρα συμφώνως προς τούς
κανόνας της γραφολογίας.

Η γραφή τού Διαδόχου εἶνε ομαλή εν
τῷ συνόλῳ και εὐανάγνωστος, με γράμ-
ματα κάπως επιμήκη και ως επί τό πλεῖ-
στον γωνιώδη, χωρίς περιττούς ελιγμούς.
Ένοῦνται ταῦτα εις κάθε λέξιν μεταξύ
των με μικράς ένωτικῆς γραμμῆς, όσας
δέν εἶνε δυνατόν νά γίνῃ φυσική ή ένωσις
διά της προεκτάσεως της τελικῆς γραμμῆς
έκάστου μέχρι της αρχῆς τού έπομένου. Αἱ
οὐραῖ τῶν γραμμῶν εἶνε άνάλογοι, πλην
τού δευτέρου σκέλους τού χ, τό όποιον, σγε-
δόν παντού, προεκτείνεται υπερβολικῶς. Οἱ
τόνοι τίθενται συνήθως πολύ ύψηλά. Οἱ
στίχοι έχουν άκανόνιστον μήκος και ο γρά-
φων φαίνεται προτιμῶν νάφισχῇ δλίγον χῶ-
ρον λευκόν εις τό τέλος τού στίχου παρά
νά διαιρέσῃ τήν έπομένην λέξιν. Αἱ τελείαι
συχνά παραλείπονται. Γενικῶς ή γραφή
της Α. Υψηλότηςτος εἶνε λιτή, μάλλον λε-
πτή, άλλ' άρκετά έντονος.

Εκ τού συνόλου και τού συνδυασμοῦ
τῶν παρατηρήσεων τούτων εξάγεται κατά
τούς γραφολογικούς κανόνας ότι ή άπλότης
και ή ελικρινεία και ή θέλησις, μή παρα-
κολουθουμένη όμως εἰμή υπό μετρίας ένερ-
γητικότητος, εἶνε τά κύρια σημεῖα τού χα-
ρακτήρος τού Διαδόχου. Η έπιμονή φαί-
νεται λίαν άνεπτυγμένη επίσης δέ και ή
εὐθυκρισία. Έλλειψις προσοχῆς εις τās λε-
πτομερείας παρατηρεῖται, μολονότι δέν λεί-
πει ή ισχυρά άντίληψις, ή όποία θάνειν-
κνύτο άκόμη ισχυροτέρα εάν παρακολου-
θεῖτο πάντοτε υπό ψυχραιμίας.

Ο Γραφολόγος της «Ελλάδος»

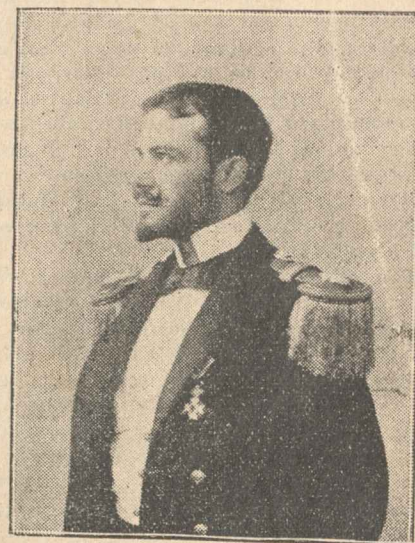
Εἰς τά έπόμενα φύλλα, θά δρίσωμεν,
υπό πούους ἔρους δύνανται έκαστος άποστέλ-

λων δλίγας γραμμάς ιδιογράφους, ή χειρό-
γραφον άλλου φίλου του, νά μανθάνῃ τόν
ιδίον του χαρακτήρα ή τόν τού φίλου του.

ΣΚΙΤΣΑ

Πρωῒ

Εἰς τούς δρόμους ο ήλιος άδύνατος άκό-
μη φωτίζει τούς άσπρους άτιμούς της ομί-
χλης.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Παιδιάνα με τά βιβλία εις τά χέρια,
δύο-δύο, τρία-τρία, έργατικοί με τά εργα-
λεία εις τόν ώμον, περνοῦν διά τήν δου-
λειάν των, και εις τά πεζοδρόμια, μασσοῦν
άτάραχοι τήν τροφήν των ή κατοίκους τού
πρωινού.

Μεσημέρι

Κάτι όσαν κανόν φύλτρον χύνεται έξω
εις τόν αέρα, εις τά πυρωμένα πεζοδρόμια
και τās έρήμους πλατεῖας, όπου χορεύουν
ή Νεράιδες τού μεσημεριού!

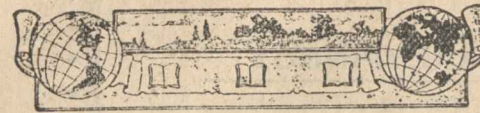
Κανένας βιαστικός διαβάτης τρέχει βια-
στικός νά κωθῇ εις τό σπίτι του.

— Πάγο... πάρτε πάγο...

Απόγευμα

Κάποια έπίσημος ήσυχία άπλώνεται εις
τήν φύσιν, όλα σσιπώνουν, όλα νεκρώνουν!
Ανάττον άμάραντοι εις τό χρυσάλλον
τού στερεώματος, και από τήν σκιάν πού
κατεβαίνει σιγά-σιγά εις τόν κάμπον, φθά-
νουν κουνουνάκια καταδιών!

Αγγελος Τανάγρας

ΖΩΗ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΒΑΙ ΟΛΙΓΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

ΣΠ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Άρχισυντάκτης των «Καιρών»

Έχω σήμερα μίαν έπέτειον. Άρκετά δου-
νηράν. Έργα πέρουν ένα μυθιστόρημα, έκδι-
δόμενον εις φύλλα. Και έπρεπε κάθε μέρα εις
όρισμένην ώραν νά παραδίδω τήν ύλην τού φυλ-
λαδίου αὐτοῦ, της «Μαγδαληνῆς». Εἰς τήν άρ-
χήν επήγαινε καλά ή δουλειά. Αλλ' ήλθεν ώρα,
πού τό κεφάλι δέν ύπηρευον εις τās διαταγῆς
της άνάγκης. Δέν μπορούσα νά γράψω.

Ηλθε τό παιδί νά πάρῃ ύλην.
— Δέν μπορῶ νά γράψω.
— Μά...
— Εἶμαι άρρωστος!
— Δέν θά βγῇ λοιπόν φυλλάδιο αύριο;
Τό διαδοστέλαι.

Και όμως έπρεπε νά γράψω.
Αν δέν έγγραφα, ή έπιχειρήσις τού έκδότου
μου θά έξημύτο φοβερά. Και δέν εἶχε ζοδέψει
λίγη. Μόνον διά τήν ρεκλάμαν της «Μαγδαλη-
νῆς» ο έπιχειρηματικώτατος κ. Β. Τσαγγάρης
εἶχε διαθέσει πέντε χιλιάδας δραχμῶν.

Όλίγα λεπτά μετά τήν άναχώρησιν τού παι-
διού δευτέρα άγρία εμφάνισις.

Εἶνε ο γραμματεὺς τού κ. Τσαγγάρη.
— Δέν μπορῶ νά γράψω, καὶ μένει Μιγάλη.
— Εἶνε άνάγκη.
— Οὔτε μιά γραμμή δέν μπορῶ νά βάλω.
— Εἶνε άνάγκη.
— Μά...

— Δέν θέλετε βεβαίως νά ζημιωθῇ ο έκδότης
σας, νά καταστραφῇ τελείως ή δουλειά.

Και τότε ως άγχαμ τής άνάγκης. Παρέ-
στησεν δόραμα τά πράγματα.

Και εν τῷ μέσω τού διλήμματος, τά μάτια
μου έπεσαν επί ενός βιβλίου, τό όποιον εὐρί-
σκεισθε επάνω εις τό γραφεῖόν μου. Ήτο μία
Ρωμική γεωγραφία.

Μέσως έλθόν ήρωική άπόφασις.
Τό φυλλάδι έδαματούργησε. Και τήν έπομέ-
νην τό φυλλάδιον της «Μαγδαληνῆς» περιείχε
16 σελίδας άγνωστάς γεωγραφίας.

Σίς

Αργότερον έληροφορήθην, ότι ο Κάρ εἶχε
πολλάς παρομοίας έπέτειους.

Κ' έτοι άνέπασα τήν συνείδησίν μου.
Τέλος πάντων δέν εἶνε και τόσο κακό νά
μιμνήται κανείς τούς μεγάλους άνδρας, όταν δέν
εἶνε. Έρρόντισα, έννοεῖται, νά μὴ εὐρεθῶ εις
τήν θέσιν νέας μνήσεως. Άρτίκα τήν γεωγρα-
φίαν νά δίδασκεται εις τά σχολεία.

ΣΠ. Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΦΕΙΔΙ

Όταν ο Θεός έπλασε τόν κόσμον τήν έβδομή
ήμέρα έκαμε και δώδεκα βασιληάδες και τούς
είπεν :

— Σῆς παραδίδω τό έργο μου. Νά τό κυβερ-
νήσετε σεις οἱ δώδεκα με γνώσι και με άγάπη.
Πῶς θέλετε νά μοιράσετε τή βασιλεία του;
Θέλετε νά τό μοιράσετε κομμάτι-κομμάτι ή νά
τό κυβερνήσετε άμοιραστον όλοι μαζί;

— Όπως όρῆσεις, μεγάλε άφέντη, εἶπεν ο ένας
ἀπό τούς Βασιληάδες.

— Νά τόν κυβερνήσετε όλοι μαζί με άγάπη
και ειρήνην μεταξύ σας... Αὐτό εἶνε τό καλλί-
τερο... Πηγαίνετε λοιπόν νά καθίσετε στούς
θρόνους σας και προσοχή νά μὴ άκούσω παρ-
απο από τά πλάσματά μου.

Οἱ δώδεκα Βασιληάδες επήγαν και εκάθισαν
στός θρόνους των, και τού Θεοῦ τά πλάσματα
επήγαν νά τούς προσκυνήσουν.

— Μάθετε και τά ονόματά μας, εἶπεν ο ένας
Βασιληῆς στά πλάσματα τού Θεοῦ, πού έπερι-
κύκλωσαν τό παλάτι... Έγώ εἶμαι ο Γενάρης,
αὐτός εἶνε ο Φλεβάρης, αὐτός ο Μάρτης, ο Α-
πρίλης, ο Μάης, ο Θεριστής, ο Άλωνάρης, ο
Αύγουστος, ο Τριετής, Οκτώβρης, Νοέμβρης
και Δεκέμβρης. Πηγαίνετε στη δουλειά σας ή
συγα και φρονίμα και εἰμεις θά σας κυβερνή-
σουμε με άγάπη και πόνο καταπῶς εἰδιάτουν ο
μεγάλος άφέντης.

Τά πλάσματα τού Θεοῦ έφυγαν και οἱ δώ-
δεκα Βασιληάδες άρχισαν νά κυβερνοῦν. Διατάζει
ο Μάρης και ο κόσμος γεμίζει καλοσύνη και φῶς
γαλάζιο, πρασινάδα και λουλούδια, γαρῆς και
τραγούδια. Έπάνω σ' αὐτήν τήν ώρα διατάζει ο
Άλωνάρης και γυμνάει ένα φοβερό ήλιόπυρι πού
έκαμε στάχτη όλα τά έργα τού Μάρη. Τά πλά-
σματα τού Θεοῦ έγυθῃσαν στά ρέμματα παρα-
σολισμένα από τό εξαφνικό κακό. Έπάνω σ' αὐτή
τήν ώρα διατάζει ο Γενάρης και δέν έμεινε τί-
ποτε στον τόπο του. Άνεμόβροχια, χιόνια, πά-
γοι, βοριάδες και νοτιάδες, —είδαν κι' έπαθαν
τά πλάσματα τού Θεοῦ. Τήν άλλη ώρα εἰδιά-
ξεν ο Απρίλης και εκάλυψένεψεν. Δίνει όμως
διαταγή και ο Φλεβάρης και εκόλυμπησεν ή γῆς
στά νερά. Παρασολισμένα τά πλάσματα τού Θεοῦ
ἀπό τό μεγάλο αὐτό κακό έβγαλαν τῆς φωνῆς προς
τόν μεγάλον άφέντη :

— Σώσε μας! Σώσε μας!
— Ο μεγάλος άφέντης έβλεπεν αὐτή, άκουσε της
φωνῆς και κατεβαίνει ρωτώντας τι τρέχει.
Τά πλάσματά του έσώθησαν έμπρός του και
τού εἶπαν τά κατεκτα :

— Τό πρωῒ εἶνε καλοσύνη, πῶς στα γυρά-
για νά οργώσουμε κι' έχει έργεται μιά πόρκα
και ένας γυλασμός, τήν άλλην ώρα μιά φωτιά...
Δέν ξέρουμε τί νά κάνουμε, μεγάλε άφέντη...

— Ο Θεός εκάλυψεν άμέσως τούς Βασιληάδες
και τούς εἶπεν :

— Τ' εἶν' αὐτά π' άκούω; Νά κυβερνήσετε
τά πλάσματά μου σās έδικα ή νά τά άφανίσετε;
Ε;

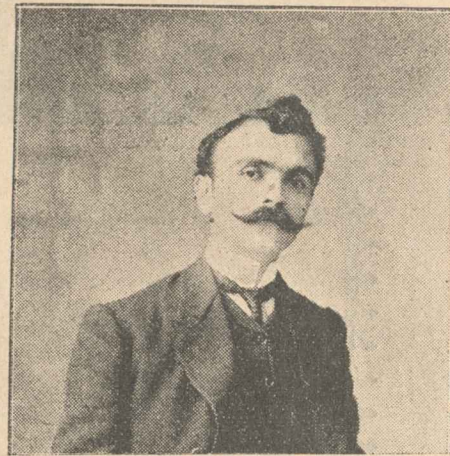
Οἱ Βασιληάδες έστέκοντο τρομαγμένοι έμπρός
του και μήτε άνοῖξαν τό στόμα τους. Τότε ο
Θεός τούς εἶπε :

— Νοιώθετε πῶς δέν εκυβερνήσατε καλά...
Θά καλέσω τά πλάσματά μου και θά τά ερωτήσω
ἀπό ποῖον από σας εἶνε παραπονεμένα και από
ποῖον καλοχαρδιόμην...

Και εκάλυψεν άμέσως ο Θεός τά πλάσματά του
και τά ρώτησε ποῖον θέλουν Βασιληῆς τους. Και
τά πλάσματα άπήντησαν όλα μαζί...

— Τόν Μάρη!

Ο Θεός έδωκε τό σκήπτρο στό Μάρη και ή
γῆς έστοίχειωσε από εύτυχία και φαισμία. Όλα
τά πλάσματα τού Θεοῦ έσώθησαν έμπρός στό Μάρη
όλομεις και όλονυχῆς διαλογίζοντας τῶς τόν
Πλάστη των τήν χάρι των, γιατί εἰδὲν ή
τούς χάριση τέτοιου Βασιληῆ. Μά τό κακό μένο
φεῖδι, αφού έφαγε και έχόρτασε, έσπῆκωσε νά βάλῃ
και έδουλήθηκε νά άναστήσει και νά παρ' γο-
ναϊκά του τήν κοπέλλα τού Μάρη, τή πνεύμαφή
Ανοῖξί. Τό έδουλήθηκε και τό έπῆρε από τῆς

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΓΡΑΜΙΤΣΑΣ
Υποδιευθυντής τού «Χρόνου»

Τό κατωτέρω άγόν «Ελληνικόν καλλιτέχνημα
άνηκει εις τόν προσφιλή συνάδελφον κ. Στέφανον
Γραμίτσαν, ειδικῶς ἀπό των ασυληθῆντα εις τήν
Εθνικήν λαογραφίαν. Η έργασία του σκοπὸν έχει
τήν περιουλολήν όλης της άνθήσεως της Ελληνι-
κής φυγῆς και φαντασίας, άνθήσεως ή οποία εκδη-
λοῦται είτε εις στίχον, είτε εις παραμῦθον, είτε εις
παροιμίαν, είτε εις παραδοχόν. Δέν έχει δηλαδή
άλλον σκοπὸν εἰμή νά συλλέξῃ τόν χυμόν της αὐτο-
γένητης ποιήσεως των χωραφίων και τού άχτένι-
στου θρύλλου, τού αναβλύζοντος ἀπό τά βάθη της
Ελληνικῆς φυγῆς εις τό αντίκρυσμα και τό νόημα
—τό πρωτογενές—της Φύσεως και της Ζωῆς.

Τήν άλλη ήμέρα παρουσιάζεται στο Βασιλεῖ
Μάρη και τού λέει :

— Ερωτεύθηκα τήν κοπέλλα σου τήν Α-
νοῖξί... Θέλω νά τήν πάρω γυναίκα.

— Εἶσαι στά καλά σου; Τού εἶπεν ο Μάρης.

— Έγώ θέλω τήν Ανοῖξί γυναίκα. Αν δέν
μού τη δώσης, θά ρῶθ' μιά μέρα νά σε διαχρώσω
και θά σε θανατώσω.

Σε μεγάλη συλλογή έπεσαν ο Μάρης. Τί νά
κάμῃ; Νά δώσῃ τήν κοπέλλα του στό φεῖδι ήταν
άπειρο. Νά μή τη δώσῃ εἶνε φόβο μή κάμῃ
και βουλήθη πραγματικά τό φεῖδι οτι τόν εφο-
βέρεισεν.

Έπάνω σ' αὐτή τήν βαρειά συλλογή, μπάνει
στό παλάτι ο Γενάρης.

— Βασιλεῖ καί σκεπτικός; τού λέγει.

— Τό και τό... τού αποκοινηται ο Μάρης.

— Μπῆ! και αὐτό σε βάνει σε συλλογή;
Κάνω εἰν' καλά στό φεῖδι. Πῶς του πῶς τού δίνεις
τήν κοπέλλα σου και τήν ώρα πού θά έρχεται
δός μου έμένα μιά σιγή τῷ σκήπτρῳ σου...

Και μή σε νοιάξῃ...

— Εχεις κανένα τρόπο; τόν ηρώτησεν ο
Μάρης.

— Μή σε νοιάξῃ... τού απεχρίθησεν ο Γε-
νάρης.

Τήν άλλη ήμέρα παρουσιάθηκε τό φεῖδι γιά
νά πάρῃ τήν απάντησιν καταπῶς εἶναι όρίσει στον
Μάρη.

Ο Βασιλεῆς τού εἶπε και, και τό φεῖδι έφυγε
γιά νά πάῃ νά ετοιμάσῃ τό γάμο. Και στήν ωρι-
σμένη ήμέρα εξακόμισσε με ένα πλήθος συμπλο-
κωντά νά κάμῃ τά στέφανα. Λίγη στρατά έλειπεν
ακόμα όσο νά φθάσουν στό παλάτι και ο Γενάρης
άρπαξε από τά χέρια τού Μάρη τό σκήπτρο. Τό
ητύπη μιά φορά στη γῆς και εξαγυθῆκε στήν
πλάσι μιά παγωνιά πού είδε κι' έπαυε τό φεῖδι
ως πού νά τρυπώσῃ στά έγκατά της γῆς γιά νά
σωθῇ. Και τῶς τῶς τῶς τῶς πῶς πῶς από τον
φόβο του μή και σωθῇ τό γάμο και δέν έχει
πού νά τρυπώσῃ πῶς μονάχα δύο έως τρία
χιλιῶν χιλιά τήν ήμέρα.

Ο Γενάρης έξαναόκε τό σκήπτρο στον Μάρη,
αλλ' αὐτός επῆγε γραμμή στον Θεο και τού
άπέστειλε τά όσα εἶχεναν λεγοντας οτι ο Γενάρης
τον έσωσεν. Τότε ο Θεός είδε πῶς δέν συνεφε-
ρεν ή μεγάλη εύτυχία στον κόσμο και έσπῆ-
κωσε νά ξαναβάλῃ στήν κυβέρνα των πλάσμάτων
του όλους τούς Βασιληάδες. Αλλ' αὐτός έβόλεψε
εἶσαι πού νά μή μάλουνον και άνακατανοῦνται.

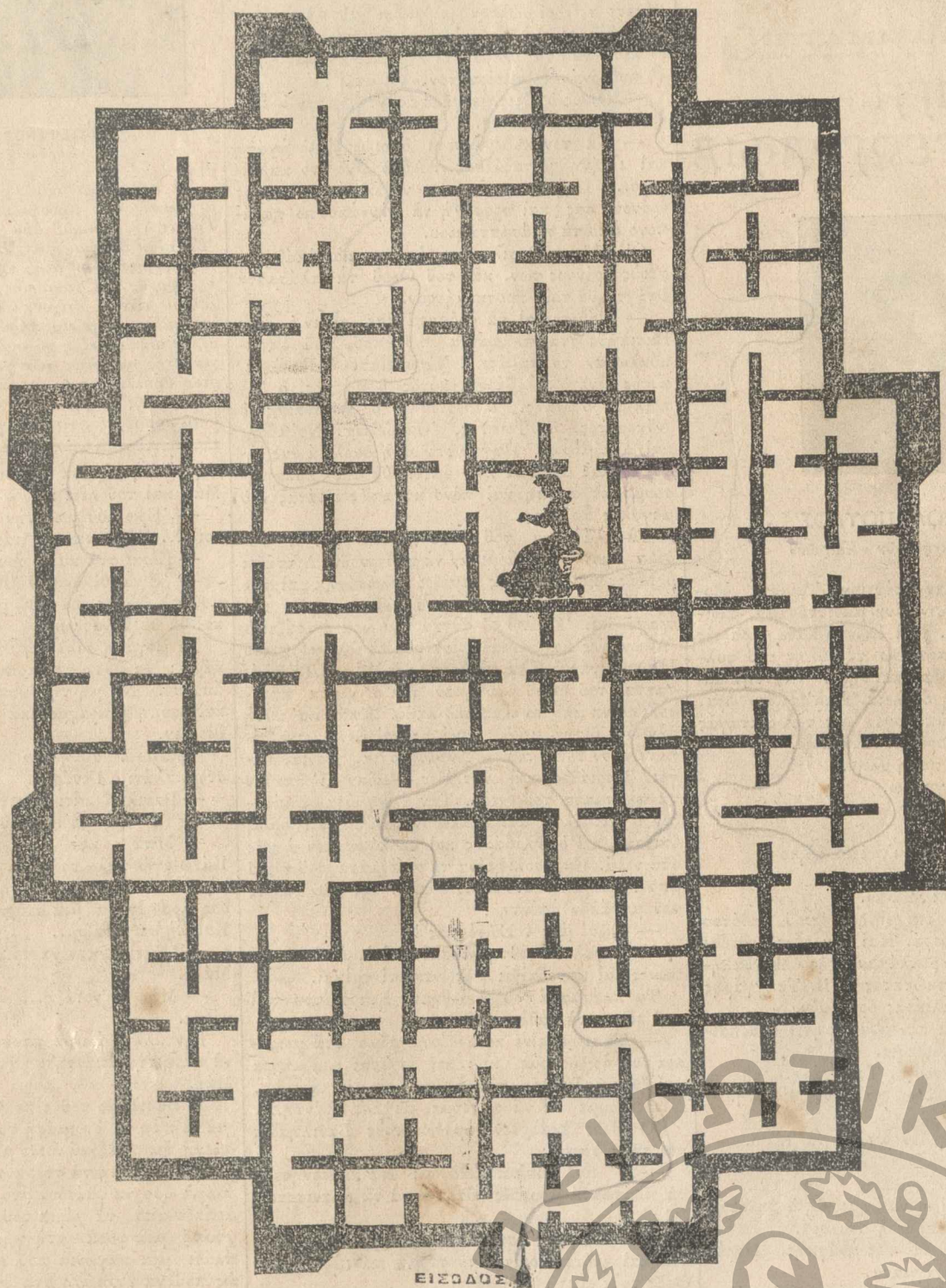
Αὐτοί όμως πότε και πότε εξαγυθῶν τῇ διαταγῇ
τού Θεοῦ κι' έχει πού εἶνε ώρισμένος ο Απρί-
λης νά κυβερνήσῃ τῆς Εθνικῆς. Ο Γενάρης,
όμως τούς βάζει γλήγορα στη θέσι τους.

Αὐτά κατωρίως τό κατωρίως φεῖδι...

Σ. ΓΡΑΜΙΤΣΑΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΕΙΣΟΔΟΣ

Ἡ κυρία ἡ καθημένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνος εἰσῆλθεν εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτόν.

Ἀπὸ ποῦ θὰ ἐξέλθῃ;

Διὰ τὴν ἀπάντησιν ἀπαιτεῖται νὰ κοπῇ ἡ εἰκὼν καὶ νὰ μᾶς ἐπιστραφῇ με σήμεριον διὰ μελάνης, ἢ γραμμῇ, τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσῃ ἐξερχομένη.

Ὁ λύτης, ὁ ὁποῖος θὰ στείλῃ ταχύτερον εἰς τὰ γραφεῖά μας τὴν λύσιν, θὰ λαμβάνῃ ἐπὶ ἓν ἔτος τὴν «Ἑλλάδα» δωρεάν.